HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2013 Cena $ 2.50 DECEMBER 2013

Betlémy a kouzlo Vánoc

Trocha historie o stavění betlémů

Doba adventu a Vánoc patří k nejslavnějším a nejkrásnějším svátkům v roce nejen u křesťanů, ale i u lidí, kteří nevěří a o Bohu skoro nic nevědí. Mystérium vtělení Bořího Syna, který se stal člověkem a přijal místo v pozemské rodině, přitahovalo odedávna svou blízkostí nejprostší lidi. Biblický příběh o narození chudého dítěte ve chlévě, o solidaritě nemajetných, spěchajících se svými dary ve snaze pomoci tomu potřebnějšímu než jsou oni sami, je blízký lidským srdcím.

Nejčastěji uváděným impulsem pro vznik betlémů je čin svatého Františka z Assisi. Pověst praví, že toužil prožít vánoční noc prostě, stejně jako při narození Ježíška v Betlémě. A tak v jeskyňce u vsi Greccio postavil v r. 1223 jesle, přivedl k nim volka a oslíka a tam se sloužila mše svatá, při níž se mu zjevilo Jezulátko.

Jejich skutečný počátek lze u nás datovat do poloviny 16. století, kdy se betlémy začaly stavět v kostelech. První jesličky s loutkou Jezulátka a Marií v životní velikosti postavili jezuité v Praze v r. 1562. Na rozdíl od prostých jesliček Františka z Assisi byly postavy oděny do drahocenných rouch a volek měl pozlacené rohy. Poté následovalo mnoho dalších. Po církvi brzy začala betlémy ve svých sídlech stavět šlechta a v polovině 18. století i měšťané. Do lidových vrstev pronikly betlémy až na konci 18. století. Lze se domnívat, že za to mohl císař Josef II., který zakázal vystavovat jesličky v kostelích. Ale prostý lid si je nedal vzít, a tak se tento půvabný biblický příběh přesunul do domácností.

Základem betlému je Svatá rodina a Tři králové, klanějící se právě narozenému Spasiteli. Lidoví umělci si jesličky přizpůsobili svým představám a své domovině. Na Příbramsku nechyběli horníci, v jižních Čechách rybáři, ve městech kupci, na vesnici prostí venkované. Každý přinášel božskému dítěti dárek. Nakonec se tedy betlémy staly obrazem života a zvyklostí prostých lidí toho kterého kraje. A to je na nich to nejpůvabnější.

Papírové betlémy

Tištěné jesličkové archy k vystřižení se u nás objevily již před rokem 1850. Nejdříve šlo o ručně kolorované ocelorytiny, později o litografie nebo dřevořezbu. Nejstarší tisky byly kolorované jen červeně, modře, zeleně a žlutě. Úroveň betlémů bohužel postupně klesala. Zásadním průlomem v kvalitě betlémů se stal počin Mikoláše Alše, který vydal 3 betlémové archy v r. 1902 a o 2 roky později čtvrtý. Brzy po něm začali betlémy tvořit i další významní malíři. Našim nejplodnějším malířem betlémů byl Vojtěch Kubašta.

Rozkládací betlémy

Od počátku 20. let 20. století se prodávaly v papírnictvích rozkládací betlémy tlačené do nízkého reliéfu. Zabíraly málo místa a snadno se stavěly a stejně rychle uklízely. Betlémská chýše obklopená palmami, v ní Svatá rodina, jí se klanící Tři králové a pastýři s ovečkami v různém počtu podle velikosti jesliček. To vše je sestaveno tak, aby se po vytažení do prostoru postavilo na své místo. Jinou variantou jsou rozkládací betlémy nereliéfní.

Tento typ jesliček je u nás poměrně vzácný až do druhé poloviny 40. let 20. století, kdy jej svou tvorbou oživil architekt Vojtěch Kubašta. Vytvářel jednak tyto rozkládací betlémy, jednak betlémy kombinované, kdy se část rozložila a část figur byla volná a představila se před betlémský základ. V současné době tyto betlémy pro značnou finanční nákladnost při realizaci téměř vymizely.

Spojnicí mezi rozkládacími a stavěcími betlémy jsou tištěné betlémy, které je třeba vystřihnout a pak sestavit do pevného prostorového celku, nebo reliéfní tisk již továrně vyražený, který stačí sestavit.

Pokračování na str. 24

Foto na titulní straně:
Detail skříňového Třebíčského betléma

Z růže Kvítek…

Vzešla hvězda
nad Betlémem,
ozářila svět.
V chlévě mezi
slámou, senem
vykvet z nebe Květ!

Vůní svojí
podmaňuje,
kdo mu běží vstříc.
Dej mu k jeslím
srdce svoje –
on ti vrátí víc.

Jezulátko,
Boží dítko,
zahřej srdce chladné.
Zasaď do něj
z ráje Kvítko,
když v něm štěstí vadne.

Ochraňuj v nás
ten svůj Kvítek
od mrazu a od ledu.
My ti za to
zazpíváme
naši českou koledu!

K letošním Vánocům zakoledoval
Karel Chrobák

Pod stromeček balík zdraví,
vzácný poklad, jak se praví,
lásku, štěstí, žádné hádky,
spokojenost, hezké svátky,
radost, úspěch, pevný krok
a pak šťastný nový rok.

Veselé Vánoce
všem čtenářům Hlasů národa a
všem členům České misie v Chicagu
přeje a
Vašim rodinám i
všem lidem dobré vůle
do nového roku 2014
ze srdce žehná

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 22.prosince 2013

1. ČTENÍ - Iz 7, 10-14
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi skrze proroka Izaiáše: „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil Izaiáš: „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel to je 'Bůh s námi'.“

2. ČTENÍ - Řím 1, 1-7
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povolaný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všecky národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Mt 1,18-24
Slova svatého evangelia podle Matouše.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Slavnost narození Páně 25.prosince 2013

Boží hod vánoční - v noci

1.ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Boží hod vánoční - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62,11-12
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte siónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: ‚Svatý lid, vykoupení od Hospodina.‘ Ty pak dostaneš jméno ‚Vytoužené, neopuštěné město‘.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlněni jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 29.prosince 2013

1. ČTENÍ - Sir 3, 3-7. 14-17a (řec. 2-6. 12-14)
Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmiřuje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábne-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

2. ČTENÍ - Kol 3, 12-21
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte za to vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všecko dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

EVANGELIUM - Mt 2, 13-15. 19-23
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.“ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: 'Z Egypta jsem povolal svého syna.' Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.“ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: 'Bude nazýván Nazaretský.'

Matky Boží, Panny Marie - 1.ledna 2014

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27
Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a nalezli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 5.ledna 2014

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvícení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: ´A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu´.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2013

Politické události

Povolební vyjednávání o vládě zablokoval spor uvnitř vítězné ČSSD

Povolební aritmetika se zdála býti jasná. Ač nepřesvědčivě, zvítězila sociální demokracie (ČSSD) a společně s lidovci (KDU-ČSL) a hnutím ANO 2011 mohla sestavit vládu levého středu s jasnou většinou 111 křesel v Poslanecké sněmovně. Do těchto kalkulací ovšem přišel jako blesk z čistého nebe rozkol uvnitř nejsilnější strany a veškerá jednání byla odročena.

Hned po volbách pět vysokých funkcionářů ČSSD tajně navštívilo prezidenta Miloše Zemana, aby vyjednávali za zády předsedy ČSSD Bohuslava Sobotky. Toho grémium ČSSD kvůli špatnému volebnímu výsledku vyzvalo po schůzce s prezidentem Sobotku k rezignaci. Ústřední výkonný výbor ČSSD však Sobotkovi vyslovil plnou důvěru a postavil se proti rebelům. První místopředseda strany Michal Hašek a další členové výboru Jiří Zimola, Jeroným Tejc, Zdeněk Škromach a Milan Chovanec, tajní vyjednavači, rezignovali na své funkce. Pouze rezignace Chovance nebyla přijata. Nový vyjednávací tým se pak sešel se zástupci hnutí ANO a KDU-ČSL.

Lídři ANO i KDU-ČSL Andrej Babiš a Pavel Bělobrádek sice vyjádřili podporu předsedovi Bohuslavu Sobotkovi, ale vzhledem k vnitrostranickému puči se dívají na ČSSD nedůvěrahodně. Dohodli se, že do jakékoliv příští vlády vstoupí buď společně, nebo vůbec. Navíc Babiš prohlásil, že před uzavřením koalice bude požadovat podpisy všech poslanců ČSSD jako záruku, že strana je jednotná. Povolební vyjednávání budou dále komplikována rozdíly ve volebních programech. Experti ANO sice prohlásili, že s lidovci panuje shoda z 80 % a se socialisty z 60 %, nicméně závažné rozpory panují například v otázce církevních restitucí a míry zdanění.

Prezident Miloš Zeman uvedl před vyjednáváním o koalici, že od všech ministrů bude v souladu s dosavadní praxí vyžadovat lustrační osvědčení. O tom, jestli Andrej Babiš byl či nebyl spolupracovníkem komunistické Státní bezpečnosti, rozhodne soud v Bratislavě a rozsudek, ať už jakýkoliv, nevynese dříve než v lednu příštího roku.

Ostatní strany již avizovaly odchod do opozice a schůzky mají spíše informativní charakter. Výjimkou je hnutí Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury, jehož předseda chce vyjednávat se všemi stranami zastoupenými ve Sněmovně o schválení zákona o obecném referendu jako ústředního programového bodu své kampaně.

Koaliční program ČSSD, ANO 2011 a KDU-ČSL začíná dostávat první obrysy Sobotka by chtěl vládu do Vánoc

Prezident Miloš Zeman ve čtvrtek 21. listopadu oficiálně pověřil sestavením vlády předsedu sociálních demokratů Bohuslava Sobotku. Následovala intenzivní jednání ANO a ČSSD, která přinesla především personální závěry. Lidovci prozatím stojí v pozadí. Navázalo se na předchozí vyjednávání, která se týkala programových schod a neshod.

ČSSD a ANO 2011 se shodly, že zruší regulační poplatky ve zdravotnictví „s výjimkou jediného, šedesáti korun za den v nemocnici, který by se ale měl platit jen po třicet dnů v roce," jak řekl iDnes.cz Svatopluk Němeček (ČSSD). Dohodu už nalezly také ve valorizaci penzí, které by měly nadále růst o celou inflaci, a rýsuje se i v oblasti majetkových přiznání. Rozpory nadále panují v otázce daní, které chtějí socialisté zvyšovat a babišovci nechat na stávající úrovni. ANO předneslo návrh na ‚zmrazení' daní do roku 2015, kdy vyprší platnost tzv. solidární přirážky pro lidi s příjmem nad 100 tisíc korun prosazené minulou vládou. Předseda sociální demokracie Bohuslav Sobotka to ovšem v rozhovoru s iDnes.cz odmítl s tím, že by rozpočtu takto chyběly peníze na programové priority. „Ať už jde o stabilizaci zdravotnictví nebo valorizaci penzí, podporu rodin s dětmi nebo posílení investic do infrastruktury," uvedl. Místopředseda ČSSD Lubomír Zaorálek ovšem smířlivě dodal, že ne všechny spory se musí vyřešit hned a otázka daní může být prozatím odložena.

Kapitola sama o sobě jsou církevní restituce. Jako jeden z pilířů kampaně sociální demokracie si může Sobotka jen těžko dovolit zamést je jen tak pod koberec, zároveň jsou hlavní záležitostí pro lidovce. Ti odmítají jednostranné nedodržení smlouvy, kterou stát s církvemi za minulé vlády podepsal. ČSSD se tedy pokusí se zástupci církví dojednat přijatelnou dohodu.

Prvním bodem programu jednání o koaliční smlouvě se staly personální otázky ve vládě i ve Sněmovně. Předseda hnutí ANO 2011 Andrej Babiš obsadí ministerstvo financí, sociální demokraté zase křeslo předsedy Sněmovny. Ambiciózní plány dvou nejsilněji zastoupených stran však ohrožuje postoj lidovců.

Předseda KDU-ČSL Pavel Bělobrádek už dříve prohlásil, že strana do vlády nevstoupí, pokud nebude hrát důstojnou roli v koalici. Z jednání socialistů a ANO však vyplývá, že podíl KDU-ČSL na vládě by byl značně omezený. "Původní vládní schéma je nesmysl, který vůbec neodráží výsledky voleb. Reálně to vypadá tak, že KDU by měla ministry dva." Tak zní vyjádření člena hnutí ANO, které se podařilo získat serveru Aktuálně.cz. A ani počet sněmovních výborů by nebyl velký. "Bude to maximálně jeden výbor pro lidovce," upřesnil Lubomír Zaorálek (ČSSD).

I když Sobotka by chtěl vládu ještě do Vánoc, jejímu brzkému sestavení nenahrávají ani další skutečnosti. V první řadě Andrej Babiš prozatím nezískal lustrační osvědčení. ČSSD i ANO by sice podpořily návrh komunistů na zrušení lustračního zákona, to však kategoricky odmítají lidovci. Sociální demokraté navíc mají problém s prosazením dvou ze svých největších předvolebních slibů. Progresivní zdanění rezolutně odmítá Babišovo ANO, změnu podoby církevních restitucí zase křesťanští demokraté. "Jsem zvědav, jak teď bude sociální demokracie své předvolební sliby - včetně zavedení progresivního zdanění - plnit," komentoval obsazení ministerstva financí hnutím ANO Pavel Kováčik z KSČM.

Poslaneckou sněmovnu povede Jan Hamáček, nejmladší předseda v historii

Šéfem dolní komory parlamentu, nejmladším v její historii, se stal Jan Hamáček (35 let) z ČSSD, místopředsedy byli zvoleni Jaroslava Jermanová z hnutí ANO, předseda lidovců Pavel Bělobrádek a jeho protějšek z KSČM Vojtěch Filip. Jedno křeslo ve vedení Sněmovny zůstává prozatím volné.

Zatímco Hamáček neměl protikandidáta a zvítězil s podporou 195 hlasů ze 198 přítomných, boj o posty místopředsedů byl dramatičtější a bude ještě pokračovat. Zvoleni byli podle očekávání zástupci stran vyjednávajících o vládní spolupráci Jermanová (151) a Bělobrádek (133), post ve vedení překvapivě získal i předseda komunistů Filip (151).

O poslední křeslo místopředsedy se ucházeli tři kandidáti - bývalá předsedkyně Sněmovny Miroslava Němcová z ODS, Miroslav Kalousek z TOP 09 a hlava Úsvitu přímé demokracie Tomio Okamura. V prvním kole získala nejméně hlasů Němcová (53), do druhého tak postoupili Okamura (76) a Kalousek (62). V něm však opět nebyl místopředsedou zvolen nikdo, a volba tak bude příští týden pokračovat. Kalousek na svém facebookovém profilu uvedl, že se již dále o post ucházet nebude. TOP 09 místo něj nominuje Petra Gazdíka, jehož místo v čele poslaneckého klubu strany zaujme právě Kalousek.

Nově zvolení poslanci se poprvé sešli v pondělí 25. listopadu. Po složení slibu ustavili volební komisi v čele se sněmovním nováčkem Martinem Kolovratníkem (ANO). Schůzi poté přerušili do středy, kdy v tajných volbách rozhodli o vedení Sněmovny. Na závěr středečního programu odhlasovali všechna čtyři zákonná opatření, která přijal v době rozpuštění dolní komory Senát. Týkají se všeobecného zdravotního pojištění, daňových zákonů, daně z nemovitosti a zákona o veřejných zakázkách.

Egon Lánský podlehl dlouhodobé nemoci. Zemřel ve věku 79 let

V pondělí 25. listopadu zemřel bývalý politik a novinář Egon Lánský. Někdejší vicepremiér Zemanovy vlády podlehl ve věku 79 let dlouholetým zdravotním problémům. Umřel v pražské Ústřední vojenské nemocnici, kde se léčil. Jeho smrt se hluboce dotkla zejména sociálních demokratů, k nimž se řadil. "Egon Lánský byl mezinárodně uznávaným publicistou, výraznou osobností posrpnového exilu, významným veřejným činitelem a čelnou osobností Zemanovy vlády. Rád bych vyjádřil upřímnou soustrast všem blízkým," řekl předseda ČSSD Bohuslav Sobotka. Někteří politici Lánského považovali za jednoho z nejdůležitějších myslitelů tuzemské politiky posledních tří dekád. "Byl to člověk s velkým rozhledem, který přispěl k obnovení demokracie v naší zemi," pokračoval v kondolenci předseda Senátu Milan Štěch.

Egon Lánský se narodil 23.července 1934 ve slovenském Trenčíně. Prožil velice složité dětství, kdy byl v pouhých deseti letech vězněn v Terezíně a následně v Osvětimi. Kvůli židovskému původu a aktivitám jej pronásledoval komunistický režim, v 50. letech byl vyloučen ze tří vysokých škol. Po srpnové okupaci roku 1968 emigroval do Švédska, kde vystudoval politické vědy a žurnalistiku. Před svým návratem pracoval také jako komentátor Rádia Svobodná Evropa. Z exilu se do Československa vrátil až v roce 1991 na výzvu tehdejšího prezidenta Václava Havla a začal působit jako mluvčí ministra zahraničí Jiřího Dienstbiera. Po spolupráci s ČSSD a jejím předsedou Milošem Zemanem Lánský zvítězil v senátních volbách a v roce 1998 se stal místopředsedou vlády. "V České republice nemůžete být konzervativcem, pokud jste slušný člověk. Pravice zde postrádá to, co jinde, například v Británii, má, soucit," prohlásil pro Parlamentní listy v roce 2002 Lánský.

Na Národní třídě se vzpomínalo s vděčností i s hořkostí

Neděle 17. listopadu se pojila s výročím sametové revoluce, která spustila rychlý pád komunismu v Československu a od níž uplynulo 24 let. Na jednu z nejvýznamnějších událostí moderních dějin našeho státu vzpomínali přímo na místě činu, u památníku na Národní třídě, osobnosti z vysoké politiky i řadoví občané. V podloubí provoněném voskem z hořících svící se mísila úleva, že totalita již přes dvacet let spadá do minulosti, s deziluzí obyvatel, jejichž očekávání se nenaplnila.

Jako první ranní ptáčata uctili v devět hodin památku 17. listopadu čelní zástupci sociální demokracie, Bohuslav Sobotka a Jiří Dienstbier. Oba hovořili o zklamání polistopadových nadějí. „Není divu, že mnoho lidí 17. listopad neslaví. Lidé žijí od výplaty k výplatě," vysvětloval předseda strany. „Dneska kvalita demokratického prostředí není tak vysoká, jak jsme očekávali. Každý vzhlížel ke změně. Ale bohužel přišlo mnoho zklamaných nadějí," doplnil senátor Dienstbier.

Svíček, kamer i obyčejných lidí výrazně přibylo po desáté hodině. To částečně zapříčinil očekávaný příchod premiéra Jiřího Rusnoka. Ten se na uplynulá léta díval pozitivněji: „Myslím, že valná část ideálů se splnila, máme tady svobodný český stát."

Bývalý ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) recept na zlepšení podmínek nespatřoval pouze v řízení republiky: „Společnost bude lepší, jenom když bude lepší každý z nás." Poznamenal, že zajímavější by bylo zeptat se na vyjádření členů současné komunistické strany, z nichž někteří figurovali v KSČ před listopadem 1989. „Ale ti nám pravdu neřeknou," dodal se smíchem.

S nárůstem počtu přihlížejících se výrazněji projevovali občané, kteří vnímali výročí pádu režimu jako příležitost k vyjádření nespokojenosti. Někteří vzali transparenty s rozhořčenými motty jako 24 let totality demokratických zlodějů či stručným popisem křivdy, kterou na nich spáchal stát, terčem kritiky se často stali exekutoři. Aktivisté vyjadřovali chuť ke změně výzvami k podepsání petic, třeba za zřízení lidového referenda.

Čas soudržné atmosféry zavládl po dvanácté hodině, kdy dorazily rodiny s dětmi s úmyslem zapálit svíčku a upozornit na výrazný milník i ty nejmenší. Ministr životního prostředí a nově zvolený poslanec za KDU-ČSL Tomáš Podivínský spolu s ostatními lidovci inicioval hromadnou modlitbu Otče náš a pak následoval zpěv Svatováclavského chorálu. Podivínský zdůrazňoval, že sám patřil mezi studenty, kteří za konec komunismu bojovali. „Když je nám, Čechům, nejhůř, dokážeme se semknout. Bohužel to má tu příchuť, že když je ta svoboda vybojovaná, tak spolu tolik nedržíme."

Ze Slovenska

Slovensko volilo do krajů. Vyhrál vládní Směr-SD, ale uspěl i neonacista Kotleba

Strana Směr-SD premiéra Roberta Fica potvrdila svoje silné postavení i v přímých volbách županů, tedy šéfů samosprávných krajů. Z osmi možných jich obsadí hned šest. Neuspěla jen v Bratislavě, kde zvítězil pravicový kandidát Pavol Frešo, a v Banské Bystrici, kde se zrodilo největší překvapení. Volby zde vyhrál zástupce extrémní pravice Marian Kotleba. Ne náhodou se tak stalo v kraji s nejnižší sociální úrovní a nejpočetnější menšinou Romů. Marian Kotleba a jeho Lidová strana Naše Slovensko už několik let organizují protiromské pochody a demonstrace. Sám Kotleba i členové strany na nich vystupují v uniformách evokující ty nacistické. Právě v Banskobystrickém kraji je situace nejvyhrocenější, a Slováci tak vyslali jasný signál, že zde nejsou spokojeni s dosavadním vládním řešením romské otázky. Podle premiéra Fica stojí za Kotlebovým úspěchem pravicová média. "Jakou pro Kotlebu udělala média kampaň, bych si přál před každými volbami," sdělil podle Sme na povolební tiskové konferenci. V prvním kole županských voleb získal Směr-SD všechny tři volební obvody: na Trenčínsku uspěl Jaroslav Baška, na Žilinsku Juraj Blanár a na Prešovsku Peter Chudík. V kole druhém se v sobotu ke svým kolegům přidali ještě Tibor Mikuš za Trnavsko, Milan Belica za Nitru a Zdenko Trebuľa za Košice. Nejsilnější vládní strana tak potvrzuje svoje postavení v zemi obhajobou šesti županských postů z voleb v roce 2009. Krajské volby na Slovensku nebývají vrcholem volební účasti, ale výsledek pod 20 % je letos nejnižším v historii. Nejvyšší zájem o volby byl právě v Banskobystrické župě, kde přišlo volit 26 % obyvatel.

Ekonomika

Koruna slábne, ceny porostou. ČNB poprvé za 11 let zasáhla proti klesající inflaci

Česká národní banka vystavila stopku padajícím cenám. Kvůli špatným ekonomickým výhledům poprvé za 11 let spustila devizové intervence a chce držet kurz na úrovni 27 korun za euro. Podle analytiků to povede ke zdražení téměř veškerého zahraničního zboží. Čechům se letos prodraží Vánoce. Slabší koruna zvedne v příštích několika týdnech ceny elektroniky, oblečení, aut, zájezdů nebo třeba pohonných hmot. Stát za to inkasuje asi 65 miliard během následujících dvou let. „Podniky dosáhnou zisku, lidé si udrží práci a současně bude spotřebitelům jasnější, že nemá žádnou cenu vyčkávat s nákupem zboží," objasnil pro Český rozhlas intervenční signál ČNB její guvernér Miroslav Singer. Od umělého zásahu do vývoje koruny si banka slibuje uvolnění měnových podmínek, až tříprocentní růst ekonomiky, a především pak odvrácení deflační hrozby pro rok 2014. Vlivem neustále klesajících cen se mohly krátit mzdy a propouštět. To teď podle ČNB nehrozí. K tomu je ale řada odborníků skeptická. Podle prezidenta Miloše Zemana žádná deflace Česku nehrozila a intervence centrální banky nikdy ničemu nepomohly. ČNB svou politiku ovšem hájí: pokud by byla nečinná, chřadnoucí české hospodářství by se v první polovině příštího roku pohybovalo nad hranicí recese. Podle premiéra Jiřího Rusnoka zásah centrální banky domácí ekonomice pomůže a zvýší její konkurenceschopnost. Plánu na zotavení ekonomické situace už začali svým dílem pomáhat také spotřebitelé. Nakupují hlavně spotřební elektroniku, jejíž "staré" ceny jsou současně na historicky nejnižších úrovních. Zvýšení tržeb očekávají i další obchodníci. Kvůli růstu cen importovaného zboží můžou spotřebitelé více kupovat tuzemskou produkci, opatření centrální banky pak podpoří i české exportéry.

Úspěšná sbírka skončila vybráním 66 tun potravin

Při Národní potravinové sbírce, která se konala v České republice historicky poprvé, se vybralo dohromady 66 tun potravin ve prospěch azylových domů, domovů pro seniory, lidí bez domova a pro další organizace pomáhající lidem v nouzi. V sobotu 16. listopadu měli zákazníci obchodů Tesco, Albert, Globus, Interspar a Makro možnost zakoupit trvanlivé potraviny a ty darovat za pokladnami dobrovolníkům do speciálně určených nákupních košíků. Jídlo ještě ten den putovalo do potravinových bank. Češi tak darovali 55,5 tuny potravin a soukromé firmy přidaly dalších 10,5 tuny. Sbírka se konala po celém území republiky dohromady ve 111 obchodech. Celkem se do sbírky zapojilo velké množství o byvatel, a někteří dokonce šli do obchodu nakoupit pouze darované potraviny. „Je to neuvěřitelný úspěch a jsem nadšena, jak velkou solidaritu vyjádřili lidé v rámci prvního ročníku Národní potravinové sbírky," uvedla pro server iDnes.cz Pavlína Kalousová z pořádající platformy Byznys pro společnost. Nejvíce potravin se nasbíralo v Praze a Moravskoslezském kraji. I přesto, že je v porovnání s ostatními státy EU míra chudoby v Česku nízká, 9 % obyvatel žije pod touto hranicí a nemá dostatek financí ani na nákup základních potravin. Jedná se zejména o matky samoživitelky, sociálně slabé, děti a seniory. Organizátoři proto usilují o rozšíření sbírek, které se konají téměř po celé Evropě. Například ve Francii se na konci listopadu uskutečnil už 29. ročník. Jedním z problémů, na který se akce snažila upozornit, byly dary od ochodních řetězců. Ty totiž musejí odvádět z původní ceny produktů DPH, a tak je pro ně ekonomičtější potraviny zlikvidovat, než předat potřebným.

3. 12. 2013 (střed)

EUR, 1 .....27.460
Kanada, 1 .....18.986
USA, 1 .....20.222

Kultura

Novoměstská radnice přiblížila život Emy Destinnové

Multimediální výstava o operní pěvkyni, básnířce, spisovatelce a vlastence s názvem Ema Destinnová – Vita Somnium Breve („život snů je krátký" – motto umělkyně) hostila galerie věže Novoměstské radnice od 5. listopadu do 1. prosince. Osobní i profesní život Emilie Pavlíny Věnceslavy Kittlové (původní jméno) zachytilo přibližně sto dobových velkoformátových fotografií, upravených technologií Light Jet, a hudební dokument Samota duše mé. Sbírku fotografií zahajoval snímek rodného listu, výstava pokračovala přes dětství a dospívání v rodině důlního podnikatele a uměleckého mecenáše Emanuela Kittla a jeho manželky, operní pěvkyně Jindřišky Šrutové, zobrazovala učení na housle, studium zpěvu u Marie von Dreger Löwelové-Destinnové,

jejíž příjmení posloužilo pěvkyni jako umělecký pseudonym. Následovala cesta na vrchol a snímky operních rolí v USA, Velké Británii, Francii, Německu i Česku, mezi něž patřila česká díla jako Prodaná nevěsta nebo Libuše či zahraniční klasiky jako Wagnerova Salome, Bizetova Carmen, Pucciniho Tosca a Zlaté děvče ze západu. Operní představení doplnily dobové kritiky a fota profesních kolegů, kteří o Destinnovou usilovali úspěšně (Dinh Gilly) i neúspěšně (např. Enrico Caruso). Poslední třetina výstavy se zaměřila na dožívání Destinnové na jejím sídle na zámku ve Stráži nad Nežárkou a ukázala i její volnočasové aktivity. Série fotografií končila úmrtním listem. Dokument Samota duše mé vyprávěl o životě Destinnové za doprovodu dobových záznamů z oper, fotek a s pomocí citátů pěvkyně. Sbírku doplnilo několik předmětů vypůjčených z divadelní sekce Národního muzea zahrnující kostýmy z představení, vějíře, umělecké výtvory, sbírku dopisů a ukázky básnické tvorby.

Noc divadel se konala poprvé také v České republice

Sobota 16. listopadu se nesla ve znamení první Noci divadel. Do projektu se zapojilo 24 měst republiky a více než 80 souborů z různých koutů země, nejvíce souborů se představilo v Praze a Brně. Divadla se otevřela ve stejnou dobu v 11 evropských zemích. Diváci zhlédli divadelní hry, účastnili se workshopů nebo autorských čtení. Koordinátorem akce byl Institut umění – Divadelní ústav. O velkém ohlasu akce v Česku svědčila nejen četná účast souborů, ale také obrovský zájem ze strany diváků. Vstupenky na programy známějších divadel, jako jsou Na zábradlí či Studio Ypsilon, byly už dopředu vyprodány. Na mnohá představení bylo vstupné dobrovolné. Sobotní událost propojil ve všech účastnících se zemích společný potlesk herců a diváků přesně v 19 hodin. Potlesk vypukl všude na minutu přesně, i když to znamenalo třeba krátké přerušení představení, jako se to stalo v Českých Budějovicích, kde hromadný aplaus zasáhl do hry Škola základ života. Organizátoři a tvůrci nezapomněli ani na státní svátek 17. listopadu. Na památku Václava Havla, jenž patří k hlavním tvářím sametové revoluce, hrály hned tři soubory jeho představení Audience. Populární absurdní drama zinscenovali herci pražského Divadla D21 a Divadla v Celetné, ale také Divadlo Petra Bezruče v Ostravě. Zájem organizátorů spočíval v přiblížení kultury všem věkovým kategoriím, proto se na programu některých divadel objevily i pohádky. Diváci mohli navštívit nejen činohry, například Národní divadlo nabídlo Donizettiho operu Nápoj lásky. Projekt European Theatre Night se v evropských zemích koná od roku 2008.

Lidé se naposledy rozloučili s Pavlem Bobkem, legendou českého rokenrolu

Nekonečný potlesk pro mistra rokenrolu a country hudby Pavla Bobka zazněl v úterý 26. listopadu v zaplněné obřadní síni pražského krematoria ve Strašnicích. S populárním zpěvákem, který ve věku 76 let podlehl těžké nemoci, se přišli rozloučit jeho blízcí, přátelé, kolegové, ale i početná skupina fanoušků. Jako první se slova během smutečního obřadu ujal hudební publicista Jiří Černý. "Nikdy se nehnal za úspěchem, proto si jeho zpěv zachoval eleganci, hravost a lehkost," uvedl za doprovodu Bobkových písní Veď mě dál, cesto má a Nedělní ráno. S oblíbeným interpretem se slovy rozloučila například i jeho kolegyně Yvonne Přenosilová či Luděk Sobota, se kterým spolupracoval v divadle Semafor. "Celý život, kdykoli jsme se potkali, furt říkal, že se má skvěle. On to byl životní optimista. A pak mi v nemocnici pošeptal: ‚Už se nemám skvěle' To bylo pro mě to nejhorší," vzpomínal Sobota. Bobek během své kariéry navázal spolupráci s řadou významných osobností české kultury. V 60. letech hostoval v několika bigbeatových kapelách, mezi roky 1963 až 1965 zpíval ve skupině Olympic. Poté vystupoval s Country Beatem Jiřího Brabce. Od roku 1967 působil jako stálý člen souboru pražského divadla Semafor. Tam zůstal 23 let. Mezi jeho největší hity patří song Veď mě dál, cesto má, Oh Ruby, nechtěj mi lásku brát, Můj rodný dům nebo Lásko, mně ubývá sil. Ačkoli v posledních letech bojoval s těžkou nemocí a téměř přišel o hlas, vrátil se v loňském květnu zpátky k mikrofonu a vydal své poslední album Kruhy. Navzdory špatnému zdravotnímu stavu zvládl vystoupit i na velkých letních festivalech. Zpěvák zemřel 20. listopadu v Praze.

Sport

Čeští tenisté obhájili vítězství v Davis Cupu, Srbsko porazili 3:2

Tenisté po loňském triumfu v domácím prostředí znovu slaví výhru v prestižním Davisově poháru, a zapisují se tak do historie tenisu. V Bělehradě přidal rozhodující bod Radek Štěpánek, stejně jako loni, kdy v posledním zápase jednoznačně porazil Dušana Lajoviče ve třech setech. Za nemocného nehrajícího kapitána Jaroslava Navrátila, který se doma léčil z plicní embolie, zastoupil na lavičce českého týmu Vladimír Šafařík.

V pátek 15.11. zápasy dopadly podle předpokladů. V prvním finálovém duelu porazil druhý hráč světa Novak Djokovič Radka Štěpánka v poměru 7:5, 6:1 a 6:4. Ve druhé dvouhře přehrál Tomáš Berdych týmovou dvojku Srbů Dušana Lajoviče 6:3, 6:4, 6:3, a srovnal tak na 1:1. Berdychovi po celou dobu fungoval první servis a soupeři nenabídl žádný brejk.

Sobotní čtyřhra 16.11. znamenala pro vývoj finále klíčový bod. Tradiční daviscupový pár Berdych se Štěpánkem zvládl už své 14. vítězné utkání z 15. Radoval se z výhry nad dvojicí Nenad Zimonjič a Ilja Bozoljac po setech 6:2, 6:4 a 7:6.

Do nedělního programu 17. 11. vstupovali čeští tenisté ve vedení 2:1. V souboji týmových jedniček ovšem vyhrál domácí favorit. Berdych hrál s Djokovičem první dva sety celkem vyrovnanou hru, ale ve třetím setu se na něm podepsal nevydařený závěr tie-breaku a zápas skončil z pohledu českého reprezentanta 4:6, 6:7, 2:6.

Finále se tak rozhodovalo v posledním duelu a vše bylo opět ve Štěpánkových rukách, stejně jako loni v Praze. Propastný rozdíl v žebříčkovém postavení mezi Štěpánkem (44. místo) a Lajovičem (117. místo), ale hlavně v daviscupových zkušenostech se nakonec ukázaly pro vývoj utkání jako stěžejní. Až na první dva gamy v prvním setu Štěpánek svého soupeře jasně přehrával a zaslouženě ho porazil 6:3, 6:1 a 6:1. Přestože se několikrát během zápasu musel potýkat s nesportovním chováním ze strany srbských fanoušků, dovedl boj o „salátovou" mísu do vítězného konce.

Češi Davis Cup ovládli potřetí v historii po letech 1980 a 2012.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František uzavřel Rok víry

Kristus ať je středem života, on prosvětlí i naše temné chvile. S těmito myšlenkami uzavřel papež František *Rok víry*. Během mše svaté, kterou slavil v neděli 24. listopadu 2013 na svatopetrském náměstí společně s 1200 kněžími a 60 tisíci věřícími, předal také svůj nový dokument o evangelizaci *Evangelii gaudium*.

„S myšlenkami plnými lásky a vděčnosti za dar, který nám dal" se obrátil papež František ke svému předchůdci Benediktu XVI. během mše svaté, kterou se uzavíral *Rok víry*. *„Touto prozřetelnostní iniciativou nám dal možnost objevit krásu cesty víry, jež začala v den našeho křtu. Zde jsme se stali Božími syny a bratry v církvi,"* uvedl Svatý otec.

Papež František zahájil bohoslužbu úklonou před ostatky apoštola Petra, které byly na veřejnosti vystaveny poprvé. V kázání připomněl římský biskup především centrální postavení Krista. Výchozím bodem mu k tomu bylo liturgické čtení, v němž sv. Pavel hovoří o Kristu jako o středu stvoření. *„Postoj věřícího má být tedy uznání a přijetí Krista za střed svého života, a to v myšlenkách, ve slovech i ve skutcích,"* uvedl František a dodal, že Kristus má být i ústředním bodem dějin každého člověka: *„Jemu můžeme nabídnout naše radosti a naděje, smutek i úzkosti, z nichž je upředen náš život. Když je Ježíš uprostřed života, vnáší světlo i do těch nejtemnějších okamžiků naší existence a dává nám naději. To se stalo i dobrému lotrovi, o němž dnes čteme v evangeliu."*

V závěru mše svaté předal papež František šestatřiceti zástupcům svou novou apoštolskou exhortaci *Evangelii gaudium*. Text, jehož tématem je hlásání evangelia v současném světě. Z rukou Svatého otce jej přijali například biskup, kněz, bohoslovec, manželé, katecheté nebo nevidomý člověk ve verzi na CD. Mezi přítomnými byli také zástupci umělců (japonský sochař Etsuro Sotoo, který se podílel na dostavbě katedrály v Barceloně, a polská malířka Anna Gulak), jejichž přítomnost měla poukazovat na hodnotu krásy a její úlohu při evangelizaci.

O obsahu dokumentu hovořil papež František již v červnu během audience pro účastníky setkání o nové evangelizaci: *„Říkal jsem si, že by se Rok víry mohl uzavřít pěkným dokumentem, který by nám mohl pomoci. Přemýšlel jsem o exhortaci o evangelizaci obecně, která by zároveň obsahovala věci z minulé biskupské synody,"* uvedl Svatý otec v červnu.

Uplynulý rok víry poukázal podle předsedy Papežské rady pro podporu nové evangelizace Rina Fisichelly na pozitivní aspekty víry v Boha: *„Běžně jsme zvykli zdůrazňovat negativní aspekty, aspekty krize. Ne že by neexistovala krize víry: Je zde a je hluboká. Avšak tento rok nám také ukázal a dal nám pochopit, že vedle krize existuje také mnoho nadšení, mnoho touhy znovu nastoupit na cestu, kterou nám Pán svěřil."*

Vyšel nový dokument papeže Františka Evangelii gaudium

„Radost evangelia naplňuje srdce a celý život těch, kdo se setkají s Ježíšem. Ti, kdo se jim nechávají vykoupit, jsou osvobozeni z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty, izolace." Těmito slovy začíná apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, která byla 26. listopadu 2013 představena v tiskovém středisku Svatého stolce. Text pojednávající o evangelizaci má podle římského biskupa naznačit budoucí směřování církve: *„Chtěl bych se obrátit k věřícím křesťanům, pozvat je k nové evangelizační etapě poznamenané radostí a ukázat jim, kam má směřovat církev v následujících letech,"* píše František.

Dokument psaný téměř stylem obyčejného rozhovoru s věřícími shrnuje závěry biskupské synody o nové evangelizaci, která se konala v minulém roce, a rozšiřuje je o osobní papežovy úvahy. Text obsahuje sedm základních bodů shrnutých do pěti kapitol: Reforma církve v misijním slova smyslu, pokušení pastoračních pracovníků, církev chápaná jako Boží lid, jenž evangelizuje, kázání a jeho příprava, začlenění chudých, mír a společenský dialog, duchovní motivace pro misionářské nasazení. Centrálním bodem, který spojuje tato témata, je milosrdná Boží láska, která vychází vstříc každému člověku, aby mu ukázala jádro zjevení: Život každého člověka získává plný smysl v setkání s Ježíšem Kristem a v radosti ze sdílení této zkušenosti s druhými.

První kapitola pojednává o reformě církve v misijním slova smyslu: Církev je povolaná, aby vycházela ze sebe sama směrem k druhým lidem. *„Každý křesťan a každá komunita bude rozlišovat, na jakou cestu je Pán volá. Všichni jsme však vyzváni, abychom přijali následující povolání: Vyjít z vlastní pohodlnosti a mít odvahu jít na všechny periferie, které potřebují světlo evangelia,"* píše František, podle něhož je *„důvěrnost církve s Ježíšem putující důvěrností"*. Svatý otec v encyklice zdůrazňuje potřebu *„pastoračního obrácení (konverze)"*, nutnost přejití od statického a administrativního chápání pastorace k misionářskému pojetí.

Druhá kapitola je věnovaná výzvám moderního světa a pokušením, které ohrožují evangelizaci. Podle Svatého otce je potřebné nejprve znovuobjevit vlastní identitu a nemít přitom komplexy méněcennosti, které vedou k *„zatemnění vlastní identity a svého přesvědčení, (...) což nakonec uhasí radost z misijního povolání a vede k jakési utkvělé myšlence, že musíme být jako všichni ostatní a mít všechno, co vlastní ostatní"*. Tento relativismus je podle Františka nebezpečnější než doktrinální relativismus, neboť se přímo dotýká způsobu života věřících.

Mezi výzvami, jimž musí křesťané čelit, jmenuje Svatý otec například konzumní způsob života, lhostejnost, pohrdání etikou nebo *„diktaturu ekonomiky bez lidské tváře"*. Evangelizaci ohrožuje také víra uzavřená pouze do svých vlastních zkušeností nebo přesvědčení o tom, že hlavní, na čem záleží, jsou lidské síly, zatímco milost je až druhotná.

Ve třetí kapitole František připomíná, že evangelizace je úkolem celého Božího lidu, nikoho nevyjímaje. Zvláštní pozornost zde věnuje přípravě kázání. Svatý otec též hovoří o síle a významu lidové zbožnosti.

Čtvrtá kapitola je věnovaná společenskému rozměru evangelizace. Podle papeže autentická víra vždy spolu nese touhu změnit okolní svět a společnost: *„Nikdo po nás nemůže žádat, abychom zahnali náboženství jen do tajné intimní sféry člověka, aniž by mělo vliv na společenský život; aniž bychom se zajímali o zdravý chod institucí občanské společnosti; aniž bychom se vyjadřovali o událostech, které zajímají občany. Kdo by se odvážil zavřít se v chrámu a umlčet poselství svatého Františka z Assisi nebo blahoslavené Matky Terezy? Oni by to nikdy nepřijali,"* píše Svatý otec.

Zvláštní pozornost má být věnována chudým lidem. Podle papeže Františka *„je nutné, abychom se jimi nechali evangelizovat. Nová evangelizace je výzvou k tomu, abychom uznali výkupnou sílu jejich existence a postavili je do středu putování církve. Jsme povoláni k tomu, abychom v nich objevili Krista, abychom jejich záležitostem propůjčili náš hlas, ale bychom byli i jejich přáteli, naslouchali jim a pochopili a přijali tajemnou moudrost, kterou nám skze ně chce Bůh sdělit."*

Poslední kapitola exhortace *Evangelii gaudium* hovoří o duchu nové evangelizace a o Marii, která je *„hvězdou nové evangelizace"*.

Český překlad exhortace lze najít na: http://www.radiovaticana.cz

Článek: Apoštolská exhortace Radost evangelia

Podle zpráv České biskupské konference a Rádia Vatikán

Advent nám vrací horizont naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Začínáme dnes, první nedělí adventní, nový liturgický rok, tedy *novou cestu Božího lidu* s Ježíšem Kristem, naším Pastýřem, který nás vede dějinami k naplnění Božího království. Tento den má proto zvláštní půvab, dává nám hluboce zakusit smysl dějin. Znovu objevujeme krásu toho, že jsme všichni na cestě. Církev se svým posláním a svou misí i celé lidstvo, národy, civilizace, kultury, všichni se ubírají stezkami času.

Avšak: na cestě kam? Je nějaký společný cíl? A jaký je tento cíl? Pán nám odpovídá skrze proroka Izaiáše a říká: „Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: »Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!« (*Iz* 2,2-3). To říká prorok Izaiáš o cíli, ke kterému se ubíráme. Jde o *všeobecnou pouť ke společnému cíli*, kterým je ve Starém zákoně Jeruzalém, kde se tyčí Hospodinův chrám, protože odtamtud, z Jeruzaléma, přišlo zjevení Boží tváře a Jeho zákona. Zjevení dosáhlo v *Ježíši Kristu* své plnosti a On sám, Slovo učiněné tělem, stal se „Hospodinovým chrámem". On je v čele a je zároveň cílem naší pouti, pouti veškerého Božího lidu. V jeho světle mohou také ostatní národy putovat ke království spravedlnosti a pokoje. Prorok dále praví: „Zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit" (*Iz* 2,4). Dovolím si tato slova opakovat: „Zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit". Ale kdy se to stane? Jak krásný to bude den, ve kterém budou zbraně rozloženy a přeměny na pracovní nástroje! Jak krásný to bude den! A je to možné! Vsaďme na naději, na naději pokoje a bude to možné!

Tato cesta nikdy nekončí. Jako v životě každého z nás je třeba se neustále znovu vydávat na cestu, pozvedat se a opětovně nacházet smysl cíle vlastní existence, tak je pro velkou lidskou rodinu nezbytné neustále obnovovat společný horizont, ke kterému se ubíráme. *Horizont naděje!* Toto je horizont dobré cesty. Adventní doba, kterou dnes začínáme, nám navrací horizont naděje, která neklame, protože je založena na Božím Slovu. Naděje neklame jednoduše proto, že Pán nikdy neklame! On je věrný! On neklame! Mysleme na tuto krásu a vnímejme ji.

Modelem tohoto duchovního postoje, tohoto způsobu bytí a putování v životě je Panna Maria. Obyčejná venkovská dívka, která nosí v srdci veškerou naději Boží! V jejím lůně se Boží naděje stala tělem, stala se člověkem, stala se dějinami: Ježíšem Kristem. Její *Magnificat* je chvalozpěv putujícího Božího lidu, všech mužů a žen, kteří doufají v Boha, v moc Jeho milosrdenství. Nechme se vést od té, která je matkou, je maminkou a ví, jak nás vést. Nechme se vést od Ní v tomto období čekání a činorodé bdělosti.

Papež František před modlitbou Anděl Páně,
na náměstí sv. Petra 1. prosince 2013
Přeložil Milan Glaser, Rádio Vatikán

Dovolme Pánu, aby nás potkal

Připravit se na Vánoce modlitbou, činorodou láskou a chválou; s otevřeným srdcem se nechat potkat od Pána, který vše obnovuje – vyzval papež František v homilii prvního pondělí adventní doby v kapli Domu sv. Marty. Komentoval tak úryvek z evangelia dne (Mt 8,5-11), ve kterém římský setník s velkou vírou žádá Ježíše o uzdravení pro svého služebníka, a připomněl, že v těchto dnech „začínáme novou cestu, cestu církve, vstříc Pánovu Narození". Jdeme na setkání s Pánem, protože Vánoce nejsou pouhým dějinným výročím či vzpomínkou na něco krásného:

„Vánoce jsou něčím víc: jdeme na setkání s Pánem. Vánoce jsou setkáním! Jdeme, abychom se setkali, abychom potkali Pána srdcem, životem, abychom ho potkali živého, tak jak je, abychom se s Ním setkali vírou. A není to snadné žít s vírou. Pán se nad setníkem podivil, užasl nad vírou, kterou měl. Ušel kus cesty, aby se setkal s Pánem, ale pocítil radost, že byl potkán Pánem. A právě takové setkání chceme: setkání víry!"

Avšak důležitější než potkat Pána, je „dovolit, aby On potkal nás":

„Když potkáváme Pána my, jsme takříkajíc pány tohoto setkání. Dovolíme-li však, aby On potkal nás, je On tím, kdo vstupuje do nás, celé nás obnovuje, protože v tom spočívá ten příchod. Přijde-li Kristus, přetváří všechno: srdce, duši, život, naději, cestu. Jsme na cestě víry, jdeme s vírou onoho setníka, abychom se setkali s Pánem a zejména, abychom se od Něho nechali potkat."

Je však zapotřebí mít otevřené srdce:

„Otevřené srdce, aby On potkal mne. A řekl mi to, co On chce, což není vždycky to, co já chci, aby mi řekl! On je Pán a On mi poví, co pro mne má, protože Pán se na nás nedívá jako na nějakou masu. Nikoli! Dívá se nám každému do tváře, do očí, protože láska není abstraktní, nýbrž konkrétní, osobní. Pán jako osoba hledí na mne jako na osobu. Nechat se potkat Pánem, znamená dovolit Pánu, aby mě měl rád."

Na této cestě k Narození Páně nám pomáhá následující: „vytrvalá a intenzivnější modlitba, činorodá bratrská láska, trochu větší přiblížení se těm, kdo jsou v nouzi, a radostná oslava Pána."

Podle Rádia Vatikán

Na hranici života a smrti

Bohatý filmový hollywoodský producent Marino Restrepo byl 25. prosince 1997 unesen kolumbijskou mafií kvůli výkupnému a odvezen do amazonské džungle. Při čekání na smrt měl prožitek, při kterém si uvědomil, co se děje během osobního soudu, u něhož se ocitá každý člověk v okamžiku smrti.

Marino Restrepo se narodil roku 1950 v kolumbijském městečku Anserma v rodině zámožného majitele plantáží kávy, která byla vyvážena do Španělska. Měl devět sourozenců. Mocný klan žil v katolické víře, kterou Marino odmítl v 15 letech, kdy ho poslali do školy v Bogotě. Po letech vzpomíná, že i když od té doby žil přes 33 let víc a více vzdálen od Boha, nikdy mu z paměti nezmizel obraz jeho babičky, jak se modlí růženec.

Byla 60. léta 20. století. Mladík odtržený od rodiny si začal v Bogotě užívat narkotik a tzv. volného sexu a byl tím ovládán až do doby své konverze v roce 1997. Ve dvaceti letech se oženil s dívkou, která s ním otěhotněla. Protože chtěla dítě porodit i proti vůli vlastních rodičů, utekli mladí do Německa a více než šest let bydleli v Hamburku. Tam přišli na svět dva synové Marina Restrepa. Rodina se odstěhovala do USA, usadila se nejdřív v New Yorku, potom v Hollywoodu v Kalifornii, kde Marino začal svoji kariéru v zábavním průmyslu. Cestoval, vydělával stále víc peněz jako herec, skladatel, filmový producent, scénárista atd. Pravidelně navštěvoval své příbuzné v Kolumbii a pomáhal jim finančně. Cítil se naplněný, spokojený, jako absolutní pán svého života.

Marino Restrepo se považoval za věřícího člověka, protože „uznával" vše, co bylo v módě: věřil v reinkarnaci, vyvolával duchy a vykládal tarotové karty, četl literaturu New Age, zabýval se novými filosofickými proudy a vynaložil obrovské peníze na zařízení vlastního domu podle zásad feng šui. Vzpomíná: „Nevěděl jsem, nebo jsem spíš zapomněl, že mě v dětství učili, že ne každý duch přichází od Boha. Dlouhá léta jsem si zadával s duchy temnot, až se ze mne stal úplný pohan. JÁ se stalo středem mého života. Vytvořil jsem si vlastní víru, vlastní vnitřní »království« a lidi kolem jsem bral jako služebníky. Jedinou věcí, kterou jsem počítal, bylo mít úspěch. Žil jsem zcela ovládnutý mentalitou tohoto světa: vydělat co nejvíc peněz, být slavným a užívat si života. Na světě Bohem stvořeném je spousta dobrých věcí. To jen můj přístup k dobrům tohoto světa a způsob života, který jsem vedl, byl démonický, protože jsem žil úplně odloučený od Boha."

Dárek na Vánoce

V roce 1997 jel Marino na Vánoce do Kolumbie. Byla to těžká doba zvláště pro jeho rodinu, která ještě stále žila ve smutku po ztrátě svých pěti členů v průběhu necelých pěti let. V roce 1992 zemřela na rakovinu Marinova žena, potom dva jeho bratři a rodiče. „Každý si kladl otázku: Kdo bude další?" píše Restrepo. „Ačkoliv jsem věřil v reinkarnaci, jedné z mých sester se podařilo přesvědčit mě, abych s ní šel 16. prosince do kostela, kde začínala v Latinské Americe a na Filipínách oblíbená novéna k Dítěti Ježíši. (...) Rozhodl jsem se poprosit, aby Dítě Ježíš změnilo můj život na ještě lepší. Myslel jsem ale na něco úplně jiného než moje sestra, proto jsem jí neřekl, o co prosím. Věděl jsem, že ona i ostatní členové rodiny se modlí už roky za moje obrácení. V hlavě se mi rojily skvělé nápady, jak dosáhnout ještě většího zisku, slávy a užít si více radovánek. Má sestra mě vybízela, abych se vroucně modlil, na což jsem přitakával s ironickým úsměškem. Ó, kdybych tehdy věděl, za co prosím!" Pán Ježíš nezklamal.

Přesně 24 hodin po ukončení novény, o půlnoci 25. prosince 1997, odvážel po sváteční večeři Marino Restrepo jednoho ze strýců na farmu. Náhle vyskočilo z křoví přímo před kapotu auta šest ozbrojených mužů, kteří vyvlekli řidiče z auta, svázali ho, navlékli mu na hlavu pytel a na krk provaz, kterým ho táhli jako nějaké zvíře do hluboké džungle. Byl to typický únos pro výkupné. Únosci byli bezohlední. Znali důkladně rodinu Restrepových, měli všechny adresy a věděli o každém, co dělá. Sdělili unesenému, že i tak ho po obdržení výkupného zabijí. Marino věděl, že nežertují a že to není film... Na úsvitu se dostali do nějakého stavení, kde Marina zavřeli do sklepení plného netopýrů, jejich exkrementů a krys. Tělo vězněného se proměnilo v jedinou velkou ránu, opuchlou, bolavou a svědící od pokousání. Jen díky tomu, že měl ruce svázané a nemohl se poškrábat, si situaci ještě nezhoršil. Ne, takový dárek tedy nečekal!

Ale stejně dnes Marino Restrepo na ty hrůzy vzpomíná jako na největší milost ve svém životě. „Tenkrát, když jsem seděl ve tmě, na hnojišti, zaživa ohryzáván krysami, hladový a vyděšený, začal jsem hledat v srdci cokoliv, čeho bych se mohl zachytit. Hlavou mi probíhaly všechny známé filosofie, magické obřady, mantry apod. Nenacházel jsem nic, co by mi v takové situaci mohlo pomoci! A přece jsem roky tajnými vědami pomáhal řešit problémy jiných lidí. Teď nic nefungovalo. Podařilo se mi v sobě najít málem už zaniklý plamínek katolické víry z dětství. Doutnal tak slabě, že jsem si přes veškeré úsilí nedokázal vzpomenout na jakoukoliv modlitbu. Pochopil jsem, že právě tam, ve víře mých předků i rodičů, byla pravda a síla,

které jsem ztratil! Prostoupil mě bezvýchodný smutek."

„Čekal mě soud"

Před Marinovýma očima defilovaly výjevy z celého života: „První byla vzpomínka na úmyslné ničení rostlin v zahradě rodného domu, které jsem lámal, jak jsem po nich jezdil na malém kole. Byly mi tehdy tři roky. Služebná běžela za mnou a volala, abych s tím přestal, ale neposlouchal jsem ji." Po tomto výjevu se objevovaly jeho další dobré i zlé činy z dětství. Dobro přeletělo rychle a bezbolestně, zlo jako by se zastavovalo na snímku. Jakmile „filmový pás" došel do doby, kdy bylo Marinovi dvanáct let, začal pociťovat obrovskou bolest nad svými hříchy. „A to já," vzpomíná, „člověk, který vůbec nevěřil v existenci hříchu! Vysmíval jsem se lidem, kteří to slovo pronesli, vtipkoval jsem na toto téma. A teď jsem pociťoval obrovskou bolest nad vlastními hříchy, ačkoliv to nebyla bolest fyzická ani psychická. Byla to bolest čistě duchovní."

Marino si uvědomil, že jeho duše ve stavu smrtelného hříchu neměla právo se k Bohu ani přiblížit. Pochopil, že právě to, co v životě dělal a co se mu jevilo jako dobré (charitativní činnost, členství v Amnesty Internacional a v organizacích na obranu lidských práv, finanční pomoc rodině...), vycházelo z čistě egoistických a planých pohnutek. „Lidé říkali, že jsem dobrý člověk, a napodobovali mě. Ve vlastních očích jsem rostl. Avšak ve skutečnosti jsem byl velký lhář, podvodník a prostopášník. To je ještě málo; měl jsem dokonce tu drzost považovat se za počestného člověka! Tohle všechno mi přišlo na mysl právě v tu jedinou chvíli, kdy mě Pán zavolal jménem. Spatřil jsem temnoty vlastní duše a tak obrovskou zatvrzelost srdce, že jsem je vůbec nebyl schopen otevřít pro tak velikou Lásku, která se přede mnou objevila. Neměl jsem klíč k vlastnímu srdci, protože jsem ve skutečnosti nikdy nikoho nemiloval."

Marino Restrepo porozuměl, že jenom Boží láska má v životě význam, a to konkrétně její přijímání a předávání dalším lidem. Tím soud skončil. „Když hlas Boha, který mě volal jménem, umlkl, pocítil jsem až nepravděpodobnou, nepředstavitelnou samotu. Byl jsem sám a cítil jsem, že se propadám do propasti smrti bez Boha. Palčivá potřeba lásky mi drásala srdce. Měl jsem dojem, že se má duše brzy udusí nedostatkem lásky, která je pro ni totéž co kyslík pro tělo. Kolem mne zavládlo děsivé ticho."

Cesta po onom světě

Marino pohlédl pod nohy a spatřil, že se pod nimi rozevírá veliká propast, z jejíhož dna se ozýval nelidský řev a vytí. Nechtěl se tam dívat, ale byl přinucen. Před očima zděšeného muže se ukázalo peklo, a co bylo ještě horší, měl pocit, že si ho plně zasloužil. „Uviděl jsem v něm ne stovky, ne tisíce, ale miliony duší! Každou chvíli tam padaly další. Bylo mi jasné, že jako katolíci máme všechno, co potřebujeme, abychom nepřišli do pekla. Pán Bůh nás vybavil líp než nejsilnější armádu tohoto světa." Marino Restrepo uviděl scény podobné těm, které vyděsily svatou sestru Faustynu, svatého Františka i svatého Hyacinta, jakož i mnoho jiných svatých. A co je příznačné, v oblasti teologie byl naprostým ignorantem.

Potom k němu Bůh znovu promluvil a zeptal se ho, zda chce být jeho nástrojem, který bude lidem hlásat potřebu obrácení. Marino odpověděl s prostotou dítěte: „Ano, pokud se na to nebudu muset připravovat četbou nějakých učených knížek." Úplně ho zaskočilo, když Pán odpověděl, že stačí každodenní četba Písma svatého, poněvadž jeho soustavné čtení očišťuje lidské smysly: oči, uši a jazyk, obdarovává rovněž božským pohledem na člověka, který nazýváme vcítěním se do lidí, aniž si uvědomujeme, že to je veliký dar Ducha Svatého.

Po vidění pekla Marino postupně spatřil očistec s jeho stupni očišťování a s dušemi žebrajícími o naši modlitbu a oběti, potom i nebe plné spasených duší a andělů. Uvědomil si, jak velkým tajemstvím je společenství svatých, jejich pomoc nám, žijícím na zemi, i pomoc andělů. „Bůh nechce, aby se kterákoliv duše dostala do pekla, dokonce ani do očistce ne," píše Marino. „Touží po tom, vzít každého člověka přímo ze země do nebe. Nebe je naším skutečným domovem."

O svátosti smíření

Marino Restrepo poznal, jak obrovskou moc má svátost smíření, která je doslovně vyrváním člověka z pout zla. Výstižným obrazem této svátosti je scéna z evangelia svatého Marka (5,1-17), kde Ježíš potkal v Genezaretském kraji posedlého, který k němu utíkal a prosil o vysvobození. Vymýcená legie zlých duchů byla poslána do prasat, která se utopila v jezeře. V duši vysvobozeného ale zůstala rána po hříchu. Jediným lékem, který může tu ránu zacelit, je Eucharistie, malá, nenápadná Hostie, pod jejíž způsobou se ukrývá skutečné Tělo Kristovo. Proto je tak důležité po zpovědi co nejrychleji, jak jen je to možné, přijmout svaté přijímání.

Během svého mystického zážitku Restrepo odsouzený únosci na smrt poznal s absolutní jistotou, že víc než 33 let žil ve stavu smrtelného hříchu a pohyboval se pouze v místech řízených „knížetem tohoto světa". Věděl, že bez svátosti smíření jeho duše zůstane v tomto místě celou věčnost. Tím Marino vysvětluje zázrak svého propuštění, který byl skutečným darem Ježíše Krista a milostí Božího milosrdenství, když mu dal především příležitost využít svátosti smíření.

Milost návratu na zem

Marino už věděl, že jeho duše je v tak žalostném stavu, že by nemohla přijít do nebe, dokonce ani do očistce ne. „Nebe přede mnou bylo otevřené a všichni mě tam zvali, ale spáchané zlo a nedostatek jakéhokoliv pokání za ně působily jako odpudivá síla, která mě odtud vytlačovala a znemožňovala mi cestu do domu Otcova. Cítil jsem strašlivý tlak toho zla. Uvědomoval jsem si, že mým nejhorším nepřítelem nebyli démoni, ale já sám! Potřeboval jsem záchranu a osvobození od vlastního JÁ, které bylo mým nepřítelem číslo jedna. (...) Moje pýcha byla tak obrovská, že mě táhla dolů, jako by mi někdo uvázal na krk těžký kámen. Ale zároveň jsem viděl, že mi chce Bůh všechno odpustit. Skutkem velikého, nepředstavitelného milosrdenství mě poslal zpátky na zem, do sklepení."

Okolnosti se nezměnily. Změnil se jen vnitřní postoj odsouzence, který se uklidnil a už se nemodlil o nic jiného než o to, jak nezemřít bez svátosti smíření. Marino začal každý den prožívat v duchu pokání, každé své fyzické i psychické utrpení obětoval za svoje hříchy, ale věděl, že by mu ani zbytek života nestačil na zadostiučinění. Měl 47 let a prosil už jenom o Boží milosrdenství.

Marino byl rukojmím partyzánů ještě přes šest měsíců. Jedné noci, úplně nečekaně a bez uvedení příčiny, ho únosci vyvedli ze sklepení a přikázali mu, aby šel po cestě přímo před sebou a neohlížel se. „Myslel jsem si, že přišla hodina mé popravy. Šel jsem a čekal, až mi smrtonosná kulka proletí zády. Šel jsem dál a dál, ale žádná rána nepadla. V místě, kde se cesta zatáčela, jsem koutkem oka pohlédl za sebe. Únosci tam nebyli, ztratili se v lese. Stále jsem si nebyl jistý, že jsem na svobodě. Víc než půl roku jsem jako vězeň neměl vlastní vůli. Zvykl jsem si, že mi stále někdo říkal, co mám dělat, a ztratil jsem schopnost samostatně se rozhodovat. Šel jsem bezmyšlenkovitě stále dál, až na úsvitu jel kolem mne autobus a zastavil o pár metrů dál. Vystoupila z něj jakási žena a já jsem se k němu rozběhl, jenže řidič mi zavřel dveře před nosem. Podařilo se mi je zaklínit kolenem a silou rozevřít. Lidé na mě znechuceně hleděli. Byl jsem zarostlý, smrděl jsem špínou a oblečení, které jsem na sobě měl půl roku, bylo rozedrané na cáry. Musel jsem vypadat jako pračlověk. V tichosti jsem prošel středem autobusu, doprovázen ohromenými pohledy cestujících, a sedl si úplně na konci u otevřeného okna. Dojeli jsme do města, kde jsem se hlásil na policii. Okamžitě pro mě přijela rodina a odvezli mě domů."

Když se Marino Restrepo fyzicky vzpamatoval, poprosil o zpověď v kláštere otců františkánů. Byla to velmi dlouhá zpověď... Převor, italský kněz, souhlasil, že se stane jeho duchovním vůdcem. Za nějaký čas se Marino vrátil do Kalifornie, ke svým dospělým synům. Tam se učil od začátku být katolíkem. Na mši svaté se zpočátku cítil jako dítě, které neví, co se kolem něho děje. Strašně se bál, že ho zlo přitáhne zase zpět, obával se svého starého já, které se mu po nocích ve snu vracelo. Věděl, že jediný způsob, jak uniknout ještě většímu neštěstí, je přilnout celým srdcem k Ježíši a k církvi.

O půl roku později přijel Marino do Kolumbie, aby strávil Velikonoce v kruhu svých blízkých. Na Květnou neděli byl kostel tak přeplněný, že se mu nepodařilo dostat se dovnitř. Otevřenými dveřmi prostřední lodi jenom viděl nad hlavami věřících velký kříž zavěšený nad oltářem. Zahleděl se na něj a pocítil, že ho Ježíš zve, aby se ujal misijní evangelizace, aby lidem vydával svědectví o tom, co prožil a co viděl očima své duše během věznění. Ježíš ho k ničemu nenutil, jenom prosil, aby se toho úkolu ujal kvůli záchraně duší, na které mu tak záleží.

Marino dlouho neváhal. Opustil Hollywood a rozhodl se žít v celibátu jako světský katolický misionář. Založil organizaci s názvem *Mision Catolica Peregrinos de Amor* (Katolická misie poutníků Lásky) a neohroženě cestuje po světě, aby v kostelích hlásal poselství evangelia a vydává vlastní svědectví. Své vzpomínky také publikoval. „Občas se mě lidé vyptávají, jestli mám ještě vůbec časpro sebe. Čas pro sebe? Čas jenom pro sebe jsem měl 47 let. Žiju teď pro Pána a neznám větší radost. Práce pro něho je mi zdrojem vnitřního pokoje. Jezdím po světě a »troubím«, abych co nejvíc lidí probudil a postavil na nohy. Říkám jim, že život na zemi trvá jen chvíli, ale máme jenom tu chvíli, abychom se rozhodli, jaká bude celá naše věčnost. Všichni chtějí do nebe. Hodně lidí se mi posmívá, protože jim říkám, že jsem se rozhodl stát se svatým. Ťukají si na čelo, poněvadž si neuvědomují, že do nebe vcházejí jenom svatí. Pokud se nestaneme svatými na zemi, naše posvěcení bude dokonáno v očistci, bude to ale mnohem víc bolet. Jestliže nechceme být svatí, vybrali jsme si sami... To je všechno."

V životě Marina Restrepa se uskutečnil radikální obrat, jak sám přiznává, díky neslýchané milosti Božího milosrdenství. Dostal druhou šanci, kterou nechce za nic na světě promarnit. Vydává svoje svědectví, poněvadž, jak říká, jsme si tak příliš zvykli ředit křesťanství, že na mnoha místech je dnes „politicky nekorektní" připomínat okovy hříchu, působnost ďábla, peklo atd. Takzvaní „slušní lidé" o tom nechtějí slyšet, protože přece oni „nedělají nic zlého".

Marino Restrepo se rozhodl být služebníkem lásky jako blahoslavený Jan Pavel II. a mnoho dalších, kteří se odvážili připomínat pravdu o posledních věcech. Přijal obtíže života v Božím světle, když po tom, co zažil, ví, že toto světlo nedokáže žádný mrak zastínit. Proto svědectví konverze Kolumbijce z Hollywoodu není „strašení peklem", ale odvahou pohlédnout na nebe s láskou a s důvěrou v Boží milosrdenství, které dokáže člověka dostat z nejhorších potíží.

Lilla Danilecková
Milujcie się 5/2012
Překlad podle Světla 45/2013

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2013 si připomeneme třináctě výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arciopatství
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.
Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.
9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.
Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.
Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.
Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.
Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.
Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 7. prosince 2013 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci vzpomínáme, že před třemi roky 21. prosince odešel na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA.
Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu,
později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného
srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 28. prosince 2013 v 6.30 večer
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují chvíli tiché vzpomínky v modlitbě.

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Česká misie v Chicagu
Vás srdečně zve na

VÝSTAVU BETLÉMŮ

v Klubu České misie 9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513
Výstava bude otevřena v sobotu 7. prosince 2013
večer po mši svaté a potrvá
do neděle 22. prosince 2013 odpoledne.
Otevřeno je denně v době, kdy je otevřen kostel.

Vstup je volný.
V prodeji bude vánoční cukroví.

Upřímná vzpomínka

Letošního 26. prosince 2013 si připomeneme páté výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužících u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolků a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, piknik a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat ve středu 25. prosince 2013 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenou v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

7. ledna 2014 si připomeneme třetí výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost naši maminku, babičku a prababičku, paní

Marii Minaříkovu

Narodila se 13. prosince 1924 v Dolním Němčí na jižní Moravě, rozená Světinská.
V roce 1943 se provdala za Františka Minaříka.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga, kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích, především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu, v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.

Marie Minaříková byla povolána na věčnost 7. ledna 2011 a je spolu se svým manželem pochována v mauzoleu hřbitova Královny Nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou za Marii Minaříkovu, jejího manžela Františka Minaříka a její bratry Fr. Ludvíka Světinského a Josefa Světinského a rodiče Světinských budeme obětovat v neděli 23. března 2014 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathií
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer v úterý 24. prosince 2013 v 10.00 PM

české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

Mše sv. na Kristovo narození

Ve středu 25. prosince 2013 v 10.30 AM

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána 6.00 PM

27. prosince – sv. Jana 6.30 PM

28. prosince – sv. Rodiny 6.30 PM

Po mši svaté vánoční koncert rodiny Slívovy

29. prosince – sv. Rodiny 10.30 AM

30. prosince – 6.00 PM

31. prosince – sv. Silvestra 6.00 PM

Po mši svaté posezení v klubu misie

od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE

1. ledna 2014 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM

2. ledna 2014 – 6.00 PM

3. ledna 2014 – 6.30 PM

4. ledna 2014 – Zjevení Páně – Tří králů 6.30 PM

5. ledna 2014 – Zjevení Páně – Tří králů 10.30 AM

Po mši svaté Tříkrálové odpoledne s hudbou, zpěvem a tancem

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.
K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvojí Matky,
nechť nás rozehřeje
úsměv její sladký!

Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí

Tomečkovi
a Rasochovi

Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2014
svým přátelům a známým přejí

Eduard a Alice Vedralovi

Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.

Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.

To Vám všem u jesliček vyprošuje

Adele Vacek

s rodinou

Svec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402
Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 99 let od roku 1915

Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost zdraví a Božího požehnání v celém roce 2014 Vám přejí

James - Václav Švec
s maminkou Aničkou

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky a úspěšný nový rok 2014

přeje svým posluchačům československého rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

Československé rádio vysílá na stanici WCEV 1450 AM
každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Poslechněte si hezkou hudbu a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from

Czech Voice of Cleveland

Veselé Vánoce
a požehnaný nový rok 2014

České rádiové vysílání pro oblast Clevelandu na stanicích
WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM
Na Iternetu poslech po celém světě
www.whkwradio.com
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time
Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Joe Kocáb
4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105
Tel. (216) 883 - 4760

Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2014

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2014
Merry Christmas
and happy New Year 2014 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, president

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**
Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

We wish a very Blessed Christmas and Happy New Year to all our friends
Všem našim přátelům přejeme milostiplné svátky Kristova narození a šťastný nový rok 2014

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 – 3400
Chapel: (708) 562 – 5900
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

Veselé Vánoce a mnoho štěstí a zdraví v novém roce 2014 všem přátelům přeje

rodina Boleslavova

Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent

Hojnost Božího požehnání a stálého zdraví všem členům a příznivcům vyprošuje do celého roku 2014

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda
Míla Hyvnar, tajemnice

Všem přátelům
klidné prožití doby adventní,
požehnané svátky
Kristova narození
a vše nejlepší
do celého nového roku
přejí
Cíchovi

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2014?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište **pouze** na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION

Srdečné blahopřání

Zazvučte kytary Dálavy
připravte vděčné oslavy
za plodně prožitých
pětaosmdesát let
píseň obdivu nechte znět
k tomu uvijte kytici
naší milované Alici

26.prosince 2013 oslaví
naše milá manželka, maminka,
babička a prababička

Alice Vedralová

85. narozeniny

Mnogaja ljeta, hojnost Božího požehnání,
dobré zdraví a vše nejlepší
ze srdce přejí

manžel Eda,
děti Alička, Edward, Marie, Ludmila,
Pavlína, Blanka, Albína a Dana s rodinami,
všechna vnoučata a pravnoučata,

kamarádi a kamarádky
z T. O. Dálava – blahé paměti

bratři a sestry
z Československého Orla v exilu

K blahopřání se připojují též

Mons. Dušan Hladík a
přátelé z České misie v Chicagu

Děkujeme za všechny modlitby,
oběti a neúnavnou práci pro naši komunitu.

O všechny potřebné milosti pro naši jubilantku poprosíme Pána Boha při mši svaté v neděli 22.prosince 2013 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu. Kytička modliteb a účast na této bohoslužbě bude pro oslavenkyni dárkem nejmilejším.

Rodina Slívova Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

V sobotu 28. prosince 2013 v 7:30 PM (po večerní mši svaté)
v kostele České Misie - 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

V programu zazní skladby J. S. Bacha, W. A. Mozarta, G. F. Händela a dalších mistrů.
Nebudou chybět ani známé české vánoční koledy.

Další informace najdete na: http://www.psliva.com/concerts/ nebo na: http://www.youtube.com/vsliva

Česká misie Vás srdečně zve na

TŘÍKRÁLOVÉ ODPOLEDNE

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 5. ledna 2014 od 12.00 do 7.00 hodin večer

K poslechu, zpěvu i tanci hraje populární melodie, lidové písně
i vánoční koledy od 1.00 odpoledne živá hudba

Peter Herz & Mark Kalinowski

Jako specialita bude k obědu srnčí guláš s knedlíkem a
další dobrá jídla, domácí pečivo, české pivo a nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Informace: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Poděkování za dary nejen pro Českou misii

Biskupství brněnskému byl předán
dar $ 1000,-
na památník - sousoší sv. Cyrila a Metoděje před katedrálou sv. Petra v Brně.
Dar se skládal ze sbírky při letošní pouti České misie do Lisle a z darů dalších jednotlivců.
Z Brna jsme dostali následující poděkování:

Milé sestry, milí bratři,

v červnu proběhla v celé diecézi kostelní sbírka na památník sv. Cyrila a Metoděje v Brně, která vynesla 1 669 884 korun. Od soukromých dárců oslovených propagačními letáčky k ní přibylo 136 802 Kč, což dohromady činí 1 806 686 Kč. A dnes (14. října) jsem obdržel ještě částku 1000 USD od České misie v Chicagu.

Děkuji vám všem, protože i díky Vašemu daru může toto dílo připomínat příchozím generacím poselství našich svatých patronů. Je pro mě radostí, že u sousoší se denně se zájmem zastavují desítky turistů a návštěvníků Petrova a fotografují si je. Reakce veřejnosti na sousoší jsou v drtivé většině kladné. Např. koncem září přišel na biskupství dopis profesora Rudolfa Šrámka a doktorky Marty Šrámkové, kteří napsali: „Při procházce jsme záměrně navštívili památník sv. Cyrila a Metoděje, jejichž památce a významu jsme také věnovali společnou studii v Národopisné revui 2013. Sousoší svatých bratří je jedno z nejlepších uměleckých děl současného Brna, modernímu křesťanskému umění dělá čest. Velice nás to potěšilo…" Kéž jsou jejich slova pro všechny, kteří přispěli k realizaci tohoto díla, povzbuzením a aspoň malou časnou odměnou. Budete-li mít cestu do Brna, přijďte se na Petrov také podívat.

V modlitbě provází a ze srdce žehná

✠ *Vojtěch Cikrle, biskup brněnský*

Poutnímu domu Velehrad v Římě bylo darováno $ 1000,-

Dar se skládal z výtěžku sbírky při letošní mši svaté na 74. Moravském dnu a z darů dalších jednotlivců.

Ředitel poutního střediska z Říma nám děkuje:

Milí přátelé a dobrodinci římského Velehradu,

zasíláme Vám mnoho srdečných pozdravů z „Věčného města" a upřímné poděkování za dar České misie z Chicaga pro náš poutní dům. V současné době jsme začali s generální rekonstrukcí celého areálu a opravy bychom nezvládli bez pomoci dobrodinců z celého světa, neboť rozpočet činí asi 2,5 milionu EUR. Doufáme, že se podaří přes zimu udělat první fázi oprav a v letní sezoně již bude dům opět aspoň z části sloužit poutníkům. Celá oprava je rozvržena do dvou let. Prosíme, pamatujte na nás i nadále svými modlitbami a hmotnými dary, aby poutní dům mohl sloužit i Vám, až zavítáte do Říma. Naše salesiánská komunita Vás ukládá do svých modliteb a vyprošujeme Vám Boží požehnání.

P. Jaromír Zádrapa, SDB, ředitel poutního domu

V době od února do konce listopadu 2013 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu" s dary vyššími než $1000 se zařadili:

John a Rosemary Škachovi
Sdružení Československých exulantů Chicago
Michael Vukson a Anna Minaříková
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Martina Novotný
Ronald Krček
Cyril Příkazský
Ladislav a Marie Murárikovi
Edward a Alice Vedralovi
Christian Klíma
Lubomír Hromádka
John Novotný, Kanada
Jan Paďour
Joseph Příkazský
Karel Chrobák
Božena Novotný

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Jan a Anna Valáškovi
Václav a Michaela Hnízdovi
Joseph Pařenica
František Schultz
Mark a Maria Novákovi
Tomáš Hruboš
Joseph Kocáb
Marie Kohoutek
Amálie Klimeš
Jiří a Lenka Petraturovi
St. Procopius Abbey Lisle
Anthony a Ludmila Vyskočilovi

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

District Alliance of Czech Catholics Cleveland
Czech Catholic Union Cleveland
St. Wenceslaus Day Committee Cleveland
Společnost pro Vědy a Umění Chicago
Božena Plamínek
Raymond a Mary Čapkovi
Marie Čevelíček
Ludmila Mikušík
Terezia Kardianová
Divadlo Bohemia Chicago
Oshana a Eva Aprimovi
Manželé Sokolovi
Barbara Mařík Baken
Míla Kyncl, M.D.
Ludvík Pospíchal
Joseph Kučera, M.D.
Vladimír a Renata Slívovi
Ruth Holeček
Ludmila Vedral
Josef a Růžena Mattovi
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Jana Galos
Jiří a Marie Jakubcovi
Stanislava Coufal Misurec
Giovanna Raška
Miloslava Douša, M.D.
Edward Žebig
Vlasta Viceník
Frederick a Rose Tornilovi
Josef a Jarmila Kováčikovi
SPARTA A.B.A.
Eva Švehla
Budimír a Anna Zvolánkovi
Rostislav Jiříček
Arthur a Marcia Kleinovi
Tomáš Laga
George Boleslav
Josef a Eliška Hasilovi
Karel a Božena Tomečkovi
Agnes Hrudkaj
Vojtěch a Marie Chládkovi
Marie Sivák

Všem dárcům srdečně děkujeme a prosíme: „Odplať, Pane, všem, kdo dobře činí pro jméno Tvé."

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Zvláštní poděkování instalatérské firmě pana Ronalda Krčka

Za zhotovení přečerpávací jímky se zpětným ventilem proti velké vodě z městské kanalizace u našeho kostela. Dílo v hodnotě $ 10 000,- bylo zdarma věnováno České misii.

Vyslovujeme za to upřímné Pán Bůh zaplať!

Betlémy a kouzlo Vánoc

Pokračování ze str. 2

Orlicko Ústecké betlémy

V Ústí nad Orlicí žije betlémářská tradice již více než 200 let. Za tu dobu zde betlémy malovalo kolem 50 malířů. Zejména v 19. století se betlémy malovaly v každé druhé chalupě. Místní tkalci, ozdobníci, ševci a jiní drobní řemeslníci malovali betlémské figurky na obalové papíry od žoků bavlny již na konci 18. století. Jednotlivé součásti vyřezávali knejpem a malovali je vlastnoručně utřenými kvašovými barvami. Figurky pak zapichovali do mechu, kterým bývala pokryta prkna. Často tyto několikametrové celky zabíraly i dvě stěny světnice. Orlickoústecký betlém je betlémem světský. Jen Svatá rodina ve chlévě je zobrazována v biblickém pojetí. Krajina se svou vegetací a architekturou je na papír přenesenou romanticky zobrazenou domovinou, v níž lidoví samouci vyrůstali a tvořili. Betlémářská tradice je v Ústí nad Orlicí stále živá a tyto rozměrné skvosty lidového umění se dodnes staví asi ve 30 rodinách. Nyní jsou betlémy současných autorů vydávány tiskem.

Tištěné betlémy jsou vesele barevné jako jejich původní malované vzory, jsou však méně prostorově náročné. Na menší ploše však ctí veškeré zákonitosti místního betlémářství. Orlickoústecká pravidla důsledně odlišují vánoční betlém s narozením Jezulátka a klaněním pastýřů od tříkrálového, který se staví až 5. ledna.

Do vánočního betlému se staví anděl, který zvěstuje pastýřům narození Spasitele, Jezulátko v jesličkách a klečící, smekající a klanící se darovníci u jesliček.

5. ledna se mění tato varianta za variantu tříkrálovou. V ten den se odstraňují andělé s nápisem Gloria a místo nich se zavěšuje tříkrálová hvězda, za kterou přišli Tři králové se svým průvodem. Nahradí tak „klekače", „smekače" a „podavače". Figurky, které změně děje neodporují, zůstávají. V této variantě již Jezulátko neleží v jesličkách, ale sedí Marii na klíně. V domácnostech se tyto tříkrálové betlémy ponechávají až do Hromnic, tedy do 2. února.

V současné době někteří autoři vytvořili pro tisk menší orlicko-ústecký betlém pouze ve vánoční variantě.

Příbramské jesličky

Staré hornické město Příbram a jeho okolí patří k nejvýznamnějším oblastem lidového betlémářství. Příbramští haviři, kteří největší díl svého života strávili těžkou prací v temných šachtách, chtěli alespoň na chvíli odejít do barevného světa snů a fantazie. A tak příbramské betlémy poutají neopakovatelnou krásou.

Typickým rysem příbramských jesliček je krajina. Je to krajina horská, bizarní a fantastická. Strmé skály jsou zhotovené z mačkaného papíru stříkaného klihem a posypaného rozdrceným leštěncem olověným ze zdejších dolů. Mezi skalami jsou mechové palouky a les z jedlového chvojí a jalovce. Nejvýraznější dominantou příbramských jesliček je rozsáhlé město s množstvím věží, výstavných chrámů a měšťanských domů, zabírajících často až čtyři pětiny celé plochy betlému. Chlívek, místo, kde se narodil Ježíšek, je stavbička s kamenným obloukem vpředu a stříškou z vymlácených žitných klásků. Blízkost poutního místa Svatá hora dávala rodinám zdejších horníků možnost přivýdělku. Příbramské jesličky bývaly převážně dřevěné. Poptávka po vyřezávaných betlémech však byla tak velká, že je nestačili vyrábět. Proto začali k jejich výrobě používat zvláštní hmotu, jejichž základem byla žitná mouka, klihová voda, bukové piliny a trocha sádry. Takto vzniklé těsto namačkali do hliněných formiček s postavou daráčka, tzv. kadloubků. Po zaschnutí je z formiček vyklepali a omalovali. Figurkám se podle hlavní suroviny - žitné mouky, ze které se peče chleba, říkalo chlebáčci. Vyrobeno jich bylo sice velké množství, ale většina jich padla za oběť moučným červům.

Papírové betlémy se na Příbramsku nemalovaly. Vystřihovánka betlému vznikla spoluprací výtvarníka s národopisným oddělením muzea Podbrdska v Příbrami. Figurky Svaté rodiny, pastýřů a darovníků se vyskytují na Příbramsku v několika typech. Zde byla použita kolekce z 19. století. Skládanka je jen skromnou připomínkou příbramských lidových jesliček.

Třebíčské betlémy

Kromě jednotlivých tvůrců betlémů vznikla jako součást lidového výtvarného projevu na Českomoravské vrchovině, zejména v Třebíči, Jihlavě, Telči a Třešti, skutečná betlémářská centra. Nejstarší tvorba na Třebíčsku sahá až do poslední čtvrtiny 18. století. Oproti ostatním, kde převládaly a převládají figurky vyřezávané ze dřeva, se v Třebíči prosadily výhradně figurky malované na lepence.

Podle ústní tradice byl zakladatelem třebíčského betlémářství Pavel Papírník, který si ze služeb u rakouského vojska v Itálii za napoleonských válek dovezl dvě papírové betlémové figurky. Ty se staly podnětem ke vzniku prvního malovaného betlému, který vytvořil spolu s malířem samoukem Václavem Hartmannem. Betlém vznikl kolem roku 1800. Pokračovatelem byl jeho syn František Hartman. Velká podobnost jednotlivých figur, ba někdy téměř shodnost, není náhodou, ale skutečně záměrem. Malovat betlémy podle Hartmanů je v Třebíči standardem. Kopistické pojetí je běžné, kopírovalo se i z knih, reprodukcí obrazů apod. Typická a zcela nepřehlédnutelná je výrazná červená a modrá barevnost figur. Tradice papírových betlémů zde přetrvává dodnes.

Za jednoho z největších průkopníků třebíčského betlemářství je pokládán Antonín Čeloud. Jako první zavedl tříkrálové proměny, doplnil stromy, které zde dříve nebyly, začal brát ohled na perspektivu a nahoře dotvořil betlém malovanou krajinou (pozadím), kterou od něj převzali další betlemáři.

Třebíčské betlémy jsou unikátní i svými rozměry. Jde o několikametrové instalace, ve kterých se mísí půvab domoviny na Vysočině s exotickými stavbami a rostlinstvem. Krajina je skalnatá, svažitá s mělkými jeskyněmi. Základem je dřevěná konstrukce. Skály jsou tvořeny silně pomačkaným a pomalovaným papírem. Každý rok se stavěly znovu. Také jejich členění je specifické a téměř neměnné. Většinou jsou rozděleny na tři části – středová část se zbořeništěm hradu s hlavní betlémskou scénou se svatou rodinou a darovníky zabírá přibližně polovinu betlému. V levé čtvrtině je jeskyně, kde andělé zvěstují pastýřům narození Ježíška. Před jeskyní v pravé čtvrtině pastýři odpočívají nebo se věnují své práci. V třebíčských betlémech jsou pastýři skutečně hojně zastoupeni, a to při nejrůznějších činnostech, např. i při pletení ponožek. Často se zde také vyskytují světlonoši, zatímco ukázky různých řemesel, jak tomu bývá v jiných betlém, zde téměř scházejí. Vše je doplněno početnými stády ovcí. Dne 5. ledna jsou pastýři nahrazeni tříkrálovým průvodem s početným doprovodem.

V horní části je výstavné orientální město. Domovina je zde pravidelně zastoupena třebíčským větrným mlýnem, který sloužil k drcení smrkové kůry pro zpracování kůží. Kromě palem jsou v třebíčských betlémech hojně zastoupeny domácí stromy, zejména smrky, s mnoha ptáky a jinde zcela nezvyklým množstvím veverek. Celá kompozice přechází do malované krajiny. Betlém je doplněn mechem, do kterého se zapichují figurky pomocí vzadu nalepených dřevěných třísek.

Přesto, že jsou si třebíčské betlémy malbou postav i svým uspořádáním neobyčejně podobné, nepůsobí ani v nejmenším jako prosté napodobeniny. Každý je jedinečným obrazem svého tvůrce.

Místopisné betlémy

V posledních letech se častěji objevují betlémy místopisné. Jsou zasazeny do konkrétního města či obce a zachycují charakteristické dominanty okolí, jednotlivé stavby, sochy a darovníky v dobových oděvech či v místních lidových krojích. Mezi nejvýznamnější současné tvůrce místopisných betlémů patří např. Jana Moštková a Jiří Škopek.

Velká scenérie Třebíčského betléma s vánoční sestavou darovníků

MLADÝM

Vánoční příběhy pro potěchu duše

Benjamin

V táboře pastýřů nedaleko Betléma zůstal té zvláštní noci jen malý Benjamín. Z očí se mu valily slzy. Marně se ho jeho pejsek Goliáš snažil utěšit, strkal mu čenichem do kolen, poštěkával a vrtěl ocasem.

Všichni pastýři do jednoho odešli. Spatřili jakousi zářící postavu, která je vyzvala, aby šli vzdát čest Králi králů, který se právě té noci narodil. Plni vzrušení se za ním rozběhli. Každý mu chtěl dát nějaký dar, alespoň malou píšťalku.

Benjamín byl malý a kulhal. Zůstal v táboře, aby prý někdo hlídal oheň. Ale tolik se mu chtělo plakat. Neudržel by prý s nimi krok. Odmalička měl jednu nohu kratší a slabší. Goliáš mu láskyplně olízl ruku.

Vysoko na nebi se jako na černém sametu třpytila obrovská jasná hvězda.

Benjamín už věděl, co udělá. Spolkl slzy, opřel se o hůl, namáhavě vstal a vydal se směrem, který hvězda ukazovala. Dokáže to. I kdyby mu to trvalo sebedéle, nakonec se také pokloní Králi králů, který se té noci narodil. Goliáš kolem něj poskakoval a štěkal na keře a kameny, aby si dodal odvahy.

Ale Benjamínovi se špatně chodilo i ve dne, natož v noci! Hůl mu klouzala po kamení a několikrát upadl, protože šlápl do nějaké prohlubně. Zaťal pěsti a belhal se dál. Chtěl dojít k cíli za každou cenu. Jako by mu ta velká hvězda dodávala odvahu. Potkal pastýře, kteří už byli na zpáteční cestě do tábora. Radostně mu vyprávěli, co viděli. Jeden z nich Benjamínovi navrhl, aby se zbytečně neplahočil, že mu to všechno vylíčí. Ale Benjamín odpověděl: „Ne, chci ho vidět sám." A přestože ho už bolely ruce, energicky se opřel o hůl a šel dál.

Noc se chýlila ke konci, když dorazil k místu, nad nímž se zastavila hvězda. Byl to jen obyčejný chlév, stejný jako mnoho jiných, ale před vchodem se shromáždil podivný zástup. Stáli tam velbloudi se zdobenými čabrakami, sloužící v okázalých uniformách a na slunci se blýskala kopí a šavle. Goliáš zaštěkal na velbloudy, ale ti ho neuznali za hodná jediného pohledu. Benjamín doskákal až ke vchodu a nesměle nahlédl dovnitř.

V rohu na slámě uviděl ženu s očima zářícíma něhou, která zaplavovala celou místnost, a v jejím klíně pokojně spící novorozeně.

Před dítětem se v hluboké úctě tváří k zemi ukláněly tři postavy. Vypadaly vznešeně a tajemně. Když muži povstali, odevzdali nemluvněti dary v nádherných skříňkách. Ten první mu přinesl nesmírně vzácné kadidlo; jeho dým se vznášel ke stropu. Dítě se probudilo a rozkašlalo. Druhý muž, mocný král ebenové pleti, otevřel svou skříňku a zazářily z ní zlaté šperky. Dítě se prudké záře zaleklo a schovalo hlavu matce do náruče. Třetí položil dítěti k nohám drahocennou myrhu. Zavoněla chlévem tak silně, že přiměla dítě ke kýchnutí.

V Benjamínovi by se v té chvíli krve nedořezal. Pro samý spěch zapomněl dárek v táboře! Co by tomu zvláštnímu děťátku mohl dát? Podíval se na sebe. Byl jen chudý kluk, navíc ještě kulhal a chodit mohl jen s holí. Ano, hůl! Jistě. Vždyť byla tím nejcennějším, co měl. Dá malému králi svou hůl. Nesměle se k němu blížil. Opřel se rukou o jesličky a podal hůl dítěti. To otevřelo oči a usmálo se. Jeho úsměv naplnil Benjamína radostí. Potom dítě sevřelo pěstičku kolem hole a přitáhlo si ji blíž. Mělo nečekanou sílu. Benjamín hůl překvapením pustil a zavrávoral. Málem upadl.

Jak se zapotácel, opřel se ve zmatku o jednu i o druhou nohu. Ano, stál pevně i na té noze, která byla od narození slabá a kratší než ta druhá. Byla zdravá! Dokonce i Goliáš, který ho celou cestu věrně doprovázel, se radostí rozštěkal. Benjamína napadlo, že dítě jeho dárek potěšil a že se mu za něj takto odměnilo.

Poskočil, aby si vyzkoušel, jestli se mu noha opravdu uzdravila, a pak se před dítětem vrhl na kolena. Vděčně mu políbil malou ručku, dal mu pusu na tvář a potichoučku mu pošeptal: „Děkuju ti."

Maminka na rozloučenou něžně pohladila Benjamína po kudrnaté hlavě. Celou zpáteční cestu běžel tak rychle, že mu Goliáš sotva stačil.

Andělský zpěv

Té noci, kdy se narodil Ježíš, sestoupili andělé z nebes, zjevili se nad místem narození a nádherně zpívali. Ještě nikdy žádný tvor na světě neslyšel tak krásný zpěv. Po pravdě řečeno, málokdo ho však zaznamenal. Obyvatelé Betléma slyšeli jen slabé šumění, které je ani neprobudilo ze spánku. Jen se obrátili na druhou stranu a spali dál. Andělský zpěv mohl zaslechnout jen ten, kdo měl mimořádně otevřenou duši.

Ale na břehu jednoho vodního kanálu rostlo jedno stéblo rákosu, kterému nádherná melodie neušla. Začalo se kolébat v jejím rytmu a vlnilo se od vrcholku až ke kořenům.

„Dej s tím pokoj!" zabručel vedle starý rákos. „Už mě z tebe bolí hlava."

„Nech nás spát," přizvukovaly ostatní rákosy. Ani mezi rostlinami není mnoho těch, které mohou slyšet anděly. Ale mladé stéblo se dál radovalo z krásné melodie, lehounce se kolébalo a prozpěvovalo si: „Sláva na výsostech Bohu... a na zemi pokoj lidem dobré vůle."

Po nějaké době, když mladé stéblo vyrostlo a zesílilo, stal se z něj statný rákos s mohutnými klouby. Ale pokaždé, když zavál vítr, notovalo si andělskou melodii, kterou kdysi slyšelo.

Jednoho dne vedl mladý pastýř ovce k napajedlu. Zatímco se zvířata hnala ke břehu, muž bloumal zrakem po okolí. Zaujalo ho právě toto silné stéblo rákosu. Pastýř si totiž chtěl vyrobit novou píšťalku, protože ta stará se mu rozštípla a už neměla tak pěkný, čistý hlas. Vzal tedy nůž a stéblo odřízl. Pořádně si ho prohlédl a začal do něj pečlivě hloubit otvory. Když byl hotov, přiložil stéblo k ústům a foukl. Zvuk, který z píšťalky vyšel, pastýře udivil. Byl tak jasný a lehoučký, že člověka chytal za srdce.

Téhož dne večer vytáhl píšťalku z vaku a začal hrát. Všichni kolem rázem zmlkli. Jako by i plameny přestaly praskat a poskakovat, aby jim z té krásné melodie nic neuniklo.

Pastýř nevěřil svým uším. Chvílemi mu připadalo, že to snad ani nehraje on. Zdálo se mu, že píšťalka hraje sama od sebe a že andělská melodie vychází z jejího nitra.

Jeden z pastýřů, starší muž, zašeptal se zavřenýma očima: „Mám pocit, že jsem takovou hudbu už jednou slyšel. Stalo se to kdysi v noci, někde u Betléma..."

Ale píšťala skrývala ještě jiné tajemství.

Za několik dní se pohádaly dvě skupiny pastýřů o přednost v napájení stád. Začaly létat rány holí a v některých rukou se dokonce zablýskly nože.

Mladíka napadlo, že by mohl zkusit zahrát onu příjemnou melodii. Píšťala sice neměla kdovíjak silný hlas, ale jakmile se ozvaly první tóny, paže připravené k ráně poklesly, zášť vyhasla a muži pocítili, že si ze všeho nejvíc přejí podat si ruce a smířit se. Život je přece sám o sobě dost těžký, tak proč si ho tedy ztrpčovat. Od té doby lidé volali mladého pastýře, jakmile někde vypukla hádka, aby zahrál a napětí mezi lidmi se uvolnilo. Melodie rákosové píšťalky dokázala divy. I srdce chladná jako led tála a i ta nejpevněji sevřená ústa se začala, usmívat.

Co se však dál stalo s nástrojem, který lidem připomínal zpěv andělů?

Když pastýř zestárl, dal svou píšťalku synovi, kterému lidé začali říkat „Mírotvůrce".

Když Mírotvůrce umřel, píšťalku po něm zdědil syn a po něm zase jeho syn, a tak to šlo dál celá staletí, dokud píšťalku nekoupil jakýsi křižák, který si ji přivezl do své evropské vlasti jako upomínku na cestu do Svaté země. V té době už nikdo nevěděl, že má tak podivuhodnou moc, a proto rákosová píšťalka putovala z jedné bedny do druhé, dokud...

„Dědo, čí je tahle stará píšťalka?" zeptal se devítiletý Robert, když se přehraboval ve velkých krabicích na půdě.

„Koupil ji můj pradědeček na bleším trhu. Asi bude hodně stará," odpověděl dědeček.

„Můžu si ji nechat?"

„To víš, že ano."

„Třeba je kouzelná," napadlo Roberta a začal ji čistit kapesníkem. Pak do ní zkusil fouknout. Měla krásný, jasný zvuk.

Ráno si vzal Robert píšťalku do školy. Nebyla nikterak krásná, spíš zašlá a ušmudlaná. Už dávno měla začít hodina, ale učitelka se někde opozdila a ve třídě to jen vřelo. Říša s Markem se do sebe pustili hlava nehlava, učebnice létaly vzduchem a lavice se kácely k zemi. Robert si se svou píšťalkou zalezl do kouta. Třídu naplnila tichá, milá melodie. Říša s Markem se přestali prát.

„Promiň," omluvil se Říša.

„Pojďse usmířit," navrhl mu Marek. Všichni se ohlédli po Robertovi.

„Ty ale umíš hezky hrát," divila se Mirka.

„Já... jsem do ní vlastně jen foukl..." zčervenal Robert. Ale v duchu si šťastně říkal: „Já jsem věděl, že je kouzelná."

Ale ještě šťastnější bylo stéblo rákosu, které po celá ta léta nezapomnělo jedinou notu z andělského zpěvu.

Františkův dárek

Mám ještě něco udělat?" zeptala se sekretářka. Velmi zaneprázdněný ředitel mrkl na hodinky a prohlédl si diář. „Už bychom měli být pryč. Teď už moc práce nenaděláme."

Sekretářka se usmála: „Ale ještě tu máte seznam dárků pro syna. Nezapomeňte, že za tři dny jsou Vánoce."

„Ještě že jste mi to připomněla!" Ředitel si povzdechl. „Bojím se, že se na mě bude trochu zlobit. Nejspíš právem, protože mám na rodinu tak málo času. Když večer přijdu domů, syn už spí. Skoro nikdy nemáme čas si popovídat. Ale aspoň o Vánocích chci, aby ode mne dostal pořádný dárek. Jenomže... kde na to vzít čas? Víte co? Kupte ho vy. Na penězích nezáleží. Přečtěte si ten seznam a kupte všechno, co si syn přeje."

Sekretářka otevřela dopis od syna, potřásla hlavou a usmála se: „Víte, že vaše příkazy vždycky plním, ale tentokrát to vážně nejde."

„Proč ne? Copak si osmileté dítě může přát věc, kterou mu nemůžu koupit? Ukažte mi ten seznam!"

Sekretářka mu mlčky podala synův dopis. Ředitel si ho přečetl: „Milý tatínku, k Vánocům bych si přál, aby sis celý příští rok pro mne každý den (nebo skoro každý den) našel půlhodinku času. Nic jiného nechci. Tvůj František."

Bruno Ferrero

Vánoční příběhy pro potěchu duše, Portál 2003

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (12)

Konec jednoho udavače

I když jsem po propuštění z věznice žil na svobodě, byla to socialistická „svoboda". Jednak jsem byl pod stálým úředním dozorem a z jednoho pracoviště na druhé šel se mnou kádrový posudek s označením, že jsem velmi nebezpečný. Jednak jsem musel počítat s tím, že jsem neustále sledován agenty a udavači StB. Udavačů bylo vždycky dost a režim je bohatě využíval. Sledovali soukromé podnikatele, lidi odlišného politického názoru, ty kteří chodili do kostela a dodávali státní bezpečnosti přímo do rukou osoby, na které by jinak nepřišla. Udavačům bylo jedno, koho udávají, i kdyby šlo o vlastního bratra nebo otce, či kohokoliv jiného z rodiny.

Ve Velkých Levárech byl také jeden takový udavač. Byl to přednosta stanice, jmenoval se Kolář. Byl kamarádem mého bratra Františka a byl to on, který nás udal státní policii a na základě toho jsme byli tenkrát před léty zatčeni. Když jsem se vrátil domů na svobodu a objevil se znovu ve Velkých Levárech, dostal Kolář strach, že se mu jednoho dne pomstím za to, že mě udal a tak se nechal přeložit do Bratislavy.

Situace koncem šedesátých let už byla přece jenom jiná a komunisté nemohli odolávat tlaku ze zahraničí. Stále více vycházely na jevo špinavé komunistické praktiky o zavírání lidí, vyšetřovacích vazbách, mučení a sadismu, o krutých podmínkách v pracovních táborech, o likvidaci celých rodin a vůbec o utrpení všech, kteří s režimem nesouhlasili. Státní bezpečnost tedy začala likvidovat doklady o své špinavé práci, především nejrůznější dokumenty, ale stále hrozilo nebezpečí, že různí udavači a konfidenti budou jednou jako živí svědkové proti StB svědčit, a tak se často sama rozhodla tyto svědky zlikvidovat.

Když se můj udavač Kolář, který přivedl do neštěstí celou řadu lidí a zničil mnoho rodin, přestěhoval z Velkých Levár do Bratislavy, dostala StB příležitost zlikvidovat i jeho. Tak jednoho dne skončil pod koly auta. StB potom mohutně vyšetřovala a hledali auto a řidiče, aby vypátrali vraha, ale byla to všechno jenom komedie. Dokonce vyšetřovali i mě, co jsem ten den a v tu hodinu dělal, když se nehoda stala. Případ byl nakonec uzavřen jako nešťastná náhoda a StB měla zase o jednoho svědka méně.

Naše emigrace na západ

V roce 1968 došlo v Československé republice k politickému uvolnění. Nastalo tak zvané Pražské jaro a Alexandr Dubček začal šířit ideje o komunismu s lidskou tváří. Toto uvolnění umožnilo také otevření hranic a lidé se pomalu jako turisté začali dostávat na západ. V té době mě navštívil jeden můj kamarád, bývalý advokát, kterého komunisti zavřeli na 15 roků a spolu jsme se setkali v jáchymovských dolech. Propustili ho až v roce 1960. Když mě navštívil, hovořili jsme o celkové situaci v Československé republice a shodli jsme se na tom, že by bylo nejlepší opustit vlast a odejít do emigrace na západ. S touto myšlenkou pod záminkou turistické návštěvy Rakouska a Vídně jsme si začali vyřizovat cestovní doklady.

Nejprve šla na pasové oddělení moje manželka a podala si žádost o pas pro sebe a naše děti. Za několik dní tam šla podat žádost také pro mě. Potom si šla svůj pas vyzvednout a měla tam připsané i děti. Když už měla svůj pas doma, šla také na pasové oddělení pro můj pas a úředník, který to tam vyřizoval, se jí ptal, co jsem udělal tak hrozného, že i na pasovém oddělení jsem červeně označen jako nebezpečná osoba. Manželka mu na to odpověděla, že to všechno nebylo tak hrozné, jak to o mně píšou, a že nejsem tak nebezpečný. Úředník se jen pousmál a utrousil, že on dobře ví, co se dělo, a že to vždycky nebylo tak, jak se to píše. Dal manželce můj pas a řekl jí: „Jenom ať jede, to je všechno v pořádku." Když jsme měli pasy hotové, bylo třeba si ještě vyřídit víza do Rakouska, do Vídně. Ta jsme dostali celkem bez problémů. Mezi tím přišel onen neblahý 21. srpen, kdy do Československa vtrhla Sovětská armáda s bratrskými vojsky Varšavské smlouvy, aby potlačili tak zvanou kontra revoluci. Tak měla být komunistická diktatura v Československé republice obnovena. Invaze vojsk pak urychlila naše rozhodnutí odejít za hranice.

Nebylo to snadné opustit veškerý majetek, opustit dům a zařízení, na které jsme se tolik nadřeli a tak těžko vydělávali, a odejít pryč s holýma rukama. Na druhé straně se nám už dál nechtělo žít v té komunistické otročině a diktatuře a chtěli jsme pro naše děti také lepší budoucnost, protože v Československu neměli šanci jít někam studovat, protože jejich rodiče byli politicky nespolehliví. Tak jsme se nakonec rozhodli pro emigraci.

Nastrojili jsme vše tak, jako bychom jeli do Vídně na pohřeb mé matky. Oblékli jsme se všichni do černého, manželka natrhala plnou náruč květin, nabalila do kabelky svíčky a vydali jsme se na autobusovou zastávku směr Petržalka, kde byl hraniční přechod. Naneštěstí nám autobus ujel před nosem. Mávali jsme na něho, ale nezastavil a odjel. Co teď, jak se dostat nacelnici? Na ulici tam opravoval nějaký člověk svoje auto. Požádal jsem ho, jestli by nás nezavezl na celnici do Petržalky. Nechtělo se mu. Tak jsem vytáhl pět set korun a řekl jsem mu, že když nás tam doveze, že mu těch pět set korun dám. Tak nakonec nastartoval auto a dovezl nás tam. Celní kontrola v autobusu už začala a když jsme ještě dodatečně do autobusu přistoupili a celníci viděli, že jsme oblečeni v černém a s květinami, tak se skutečně domnívali, že jedeme na pohřeb a vůbec nás nekontrolovali. Zato pořádně probírali ostatní pasažéry. Konečně jsme po

dlouhé prohlídce přejeli na druhou stranu do Rakouska. Tam nás celníci vůbec nekontrolovali, jenom dali každému razítko do pasu a jeli jsme dál do Vídně.

Ve Vídni nás už čekali naši příbuzní, kteří zde žili. Když jsme vystoupili z autobusu, tak už jsme byli na svobodě, ve svobodném Rakousku. Spadl nám kámen ze srdce, že se to všechno tak dobře podařilo.

Přestupná stanice Rakousko

V počátcích nám velmi pomohla naše rodina. Pomohli nám vyřídit základní formality – přihlášení na rakouské policii, vyřízení dočasného pobytu na rakouském území a žádost na americkém emigračním úřadu o naše vycestování do Spojených států. Příbuzní nám také nabídli privátní ubytování. Mohli jsme bydlet v malém domku na jejich zahradě na okraji Vídně. Také ostatní příbuzní nám pomohli finančně a také nám dali nějaké oblečení pro nás a pro naše děti. Vydatně nám také pomáhala charita. Nevěděli jsme, jak dlouho bude trvat náš pobyt ve Vídni, než se vyřídí povolení k vycestování do Ameriky. Zima byla na krku, museli jsme uvažovat o jiném bydlení, protože dřevěný zahradní domek na zimu nestačil. Hledal jsem pomoc u různých organizací pro emigranty, ale moc se to nedařilo.

Nakonec nám pomohla má bývalá spolužačka a velká láska Hilda. Setkal jsem se s ní po dlouhých letech při naší emigraci. Měla ve Vídni svou rodinu a nabídli nám přístřeší. Její manžel Villy byl velmi dobrý člověk zlatého srdce. Nabídku jsem přijal jen velmi nerad, protože jsem věděl, že Hilda je histerická osoba a nebude to s ní snadné. Skutečně se začala chovat jako zamilovaná a neustále na mě dotírala, aby si mě získala. Byla ochotná nechat svého manžela a dát se se mnou dohromady. Věděl jsem, že je to nesmysl, vždyť jsem měl svou ženu Věru a dvě děti. Také Villyho jsem ujišťoval, aby byl klidný, že mi může věřit, že se jí ani nedotknu. Hilda ale dělala denodenně různé scény, a tak nám nezbývalo, než z jejich domu odejít pryč. Naštěstí jsme získali ubytování v jedné vile pro emigranty.

Když jsme se tam přestěhovali, čekalo nás další velké překvapení. Mezi rodinami emigrantů jsem uviděl svého nejlepšího kamaráda Šanka Bukoviny, jeho manželku Marienku a dceru Renatku. „Je to vůbec možné?" vykřikl jsem. „To je zázrak." Upřímně jsem se objali. Poznali jsme se ve věznici v Leopoldově, kde jsme společně pracovali v elektrotechnické dílně. Když jsme byli propuštěni na svobodu, opět jsme se jenom jako zázrakem sešli, když jsem hledal práci a on byl mistrem v elektrotechnickém závodě a nyní jsme se znovu setkali v emigraci. Když jsem plánoval útěk za hranice, tak jsem se bál Šankovi něco povědět a říkal jsem si, že až budeme ve Vídni, že mu napíši, že jsem utekl. Podobně uvažoval i on a nechtěl zase nic říct mně, ale že mi dá vědět, až se někde za hranicemi se svou rodinou usadí. Nakonec to však bylo všechno jinak, a tak nás Bůh svedl opět dohromady. Také Šanko chtěl vycestovat do Spojených států, ale jejich dcera byla postižená dětskou obrnou, a tak nedostali povolení, protože děvče potřebovalo lékařskou péči, a to jim Amerika tehdy nemohla zaručit. A proto je odmítli. Pomohl jsem jim, jak jen to bylo možné, protože Šanko neuměl německy, sehnal jsem mu práci a opět jsme spolu pracovali jako elektrikáři. Také jsem jim sehnal byt a pomohl je přestěhovat. Později se z Rakouska přestěhovali do západního Německa, kde se usadili.

Ještě před tím, než odjedeme do Ameriky, jsem se chtěl pokusit najít svou první manželku Poldi a dceru Gábi. Rozloučil jsem se s nimi v roce 1952 s tím, že jedu na pár dnů na Slovensko, a už jsem se zpět nevrátil. Od té doby uplynulo 16 let a já jsem vůbec nic nevěděl o jejich osudu. Šel jsem do domu, kde jsme tenkrát bydleli, a dlouho klepal na dveře našeho tehdejšího bytu. Nikdo neotvíral. Nakonec se pootevřely dveře sousedního bytu a vykoukla sousedka, aby se podívala, kdo to tam pořád klepe. Když mě uviděla, zůstala stát jako omráčená a vykřikla: „Ondřej?" Odpověděl jsem jí: „Ano, sousedko, to jsem já." Bábinka třaslavým hlasem řekla: „Ale vy už jste dávno mrtvý. Co tu děláte? Vás zabili Rusi." – „ Já žiju. Nejsem mrtvý. Ale můžete mně něco říct, co je s mojí rodinou? Kde je moje Poldi a dcera Gábi?" Sousedka mi řekla, že Poldi odešla do Anglie, ale neví kam a co se s ní stalo a že moji dceru vychovávala babička, ale že neví, kde je a kde žije. Tak jsem sousedce poděkoval a věděl, že moje úsilí bylo bezvýsledné. Ještě mě napadlo, že bych se mohl zeptat na policii a jistě by mi pomohli najít moji dceru, ale na druhé straně jsem měl strach, že najdu také svou ženu Poldinu, a co budu potom dělat, protože už jsem byl znovu ženatý s Věrou, kterou jsem měl nade všechno rád a měl s ní děti. Tak jsem to nakonec nechal být tak, jak je.

Z amerického konzulátu jsme dostali vyrozumění, že naše žádost o vycestování do Ameriky je vyřízena a také nám oznámili, kdy se máme dostavit k odletu do USA. Rozloučili jsme se s našimi příbuznými ve Vídni a také s mou bývalou láskou Hildou a jejím manželem Villym a startovali směr Chicago.

Ve Spojených státech amerických

Když jsme vystoupili na letišti O'Hare v Chicagu, čekala nás tam moje sestra Jozefína s manželem Pavlem. Žili již delší dobu v Berwynu, kde měli rodinný domek. Už při uvítání na letišti jsem viděl, že mezi mou sestrou a jejím manželem, který stál opodál, není něco v pořádku. A skutečně – byli právě v rozvodovém řízení. Proto nám ani nenabídli pohostinství doma, ale sehnali nám bydlení v basementu u jedněch lidí v Ciceru. Švagr mi také pomohl najít práci v jedné elektrotechnické továrně, kde jsem vydělával 80 dolarů za týden. Pro začátek nám to stačilo. Sotva jsme se však trochu zařídili, přišla pohroma. Strhla se velká bouře se silným větrem a přívalem vod a celý byt nám to zaplavilo.To málo, co jsme měli, bylo zcela zničené a v prostorách se nedalo dál bydlet. Protože bylo léto, bydleli jsme provizorně u jedněch lidí v garáži a hledali si nový byt.

Krátce na to se v naší rodině odehrála velká tragédie. Dcera mé sestry Jozefíny Emily, osmnáctiletá studentka, byla 21. října 1969 v Berwynu zavražděna. Stalo se to pozdě v noci, když se sama vracela z večírku svých spolužáků.

Nový byt jsme si našli v domě rodiny Lidovy v Ciceru. Zemřela tam jedna stará paní a my jsme si měli pronajmout apartment, který po ní zůstal. Sestra zemřelé, která byla českého původu, když viděla, že jsme krajané, a noví emigranti, kteří nic nemají, tak se s námi dohodla, že nám nechá celé vybavení bytu po zemřelé za 200 dolarů. Bylo tam vše kompletně zařízené, jako nové. Krásný nábytek, plné skříně šatů a ložního prádla, přikrývky a polštáře, krásná kuchyně s novým nádobím a skříňkami plnými porcelánu a skla. Byla tam úplně nová lednice a nový šicí stroj. Byli jsme z toho všeho nadšeni. Majitelé domu však neustále oddalovali naše nastěhování a když k tomu nakonec došlo, tak jsme zůstali v šoku. Celý byt po zemřelé paní byl naprosto vyrabován. Z věcí, které jsme odkoupili od její sestry, tam nezůstalo vůbec nic a bylo tam nataháno pár kusů zpuchřelého a plesnivého nábytku, který lidé po nedávné povodni vyhodili do uličky. Majitelé domu nás bez mrknutí oka o všechno okradli. A tak jsme začínali zase znova od začátku. Bydleli jsme tam jen šest měsíců a odstěhovali se jinam. Lidovým ta jejich hamižnost velké štěstí nepřinesla. Krátce po našem vystěhování jsme se v Nedělním hlasateli dozvěděli, že pan Lid zemřel. Na ulici byl náhle raněn mrtvicí a protože neměl u sebe žádné doklady, odvezli ho jako neznámého do márnice. Když se nedostavil domů, manželka ho hledala a na policii jí řekli, že tam mají neznámého mrtvého člověka. Při identifikaci v něm poznala svého muže. Pod ponožkami měl kolem kotníků omotané samé stodolarové bankovky. Paní Lidová pak prodala dům a odstěhovala se k příbuzným do Československa. Za dva týdny po tom jsme v Hlasateli četli zprávu, že náhle zemřela. Tak to všechno nakonec vyřešila Boží spravedlnost.

Šťastný konec

Nechci se již podrobněji rozepisovat o osudech naší rodiny v Americe. Začal nám nový spokojený život. Časem jsme si pořídili rodinný domek ve Westchesteru. Syn Igor se po vojně oženil a založil si vlastní rodinu, podobně i dcera Marta se vdala a odstěhovala se z domu. S rodinou a přáteli z Evropy jsme si pravidelně dopisovali, dvakrát nás v Americe navštívil také kamarád Šanko se svou manželkou, kteří se nakonec usadili v Norinberku v Německu.

Když v roce 1989 padl v Československu komunistický režim, rozhodla se nejprve moje žena Věrka, že se podívá do své rodné vlasti. Jela na Slovensko, kde navštívila své bratry a sestry, také se zastavila ve Vídni, kde zase navštívila mé bratry a jejich rodiny. Zastavila se také u mé bývalé lásky Hildy. Po návratu do Ameriky přesvědčila i mě, abych se také jel podívat do Evropy a hlavně, abych se pokusil znovu hledat svoji dceru z prvního manželství Gábi.

Ve Vídni jsme požádali o pomoc Hildu, která zde žila nepřetržitě celý svůj život a dobře znala poměry. Moc se jí zprvu nechtělo nám pomáhat, protože ještě po 40 letech žárlila na moji první manželku Poldi, kterou jsem si vzal za ženu místo ní, i když ona v té době měla již nového milého. Nakonec přece jenom Hilda zjistila adresu Poldiny sestry. Ihned jsme se tam vydali. Otevřela nám mladá dívka. Řekli jsme, že jsme z Ameriky a že hledáme Gábi. Děvče zavolalo své matce do práce a ta nám dala Gábinu adresu v malé vesnici asi 25 km od Vídně. Adresa však byla zkomolená a teprve místní policie nám dala přesné informace a telefon. Domluvili jsme si schůzku na druhý den. Opět jsme se představili jako návštěva z Ameriky a řekli, že bychom chtěli nějaké informace o její matce. Stále jsem vystupoval inkognito, protože jsem nevěděl, co je s mojí první ženou Poldi a chtěl jsem předejít trapné situaci, že mám již novou ženu a novou rodinu. Ukázal jsem Cábině několik starých fotografií. Na jedné z nich ji jako tříletou držím na klíně. Neřekl jsem jí, že jsem její otec, ale řekl jsem, že jsem tenkrát žil s jejich rodinou.

Gábi mi vyprávěla celou historii jejich rodiny. Když se otec (tedy jako já) nevrátil z „obchodní cesty na Slovensko" dověděli se z jistých zdrojů (a zřejmě tuto zprávu vypustila tenkrát do éteru ze žárlivosti Hilda), že je mrtev, že ho zlikvidovala Ruská rozvědka. Matka tehdy vysvětlila malé Gábině, že tatínek odešel a už se nikdy domů nevrátí, že se s tím musí smířit, že už ho nikdy neuvidí. Po nějakém čase dala matka Gábinu do opatrování k babičce a odjela do Anglie. Pracovala tam dva roky a pak se vrátila do Vídně. Asi za tři měsíce za ní přišly nějaké dvě ženy a přemlouvaly ji, aby jela zase zpět do Anglie. Gábina ji prosila, aby nikam nejezdila a zůstala doma, ale matka jí řekla, že se brzo vrátí, aby se nebála. Tenkrát viděla svou matku naposledy. Bylo jí sedm let. Matka se již z Anglie nevrátila. Zůstala nezvěstná a dodnes nikdo neví, co se s ní stalo. Zřejmě někde tragicky zahynula, protože byla dobrou matkou a nikdy by neudělala to, že by navždy opustila svou jedinou dceru. Kdyby byla na živu, určitě by se ke svému dítěti vrátila a nebo se aspoň ozvala. Gábina nám pak ještě něco pověděla o sobě a svých blízkých. Tak jsem se po létech dověděl, jaký byl osud mé rodiny. Nechtěl jsem tenkrát hovořit o svých osudech a celé naší rodinné tragédii. Prozatím jsem tedy zůstal mlčet. Poděkovali jsme za milé přijetí a všechny informace a když jsme se loučili, slíbil jsem Cábině, že až se vrátíme do Ameriky, že jí pošlu dopis a nějaké překvapení.

Po návratu domů jsem pro svou dceru Gabrielu natočil magnetofonovou pásku, kterou jsem jí poslal. Začal jsem: „Milá Gábi, máš stále svého otce. Tvůj táta je na živu. Jsem to já, ten kdo u vás nedávno byl a představil se jako návštěvník z Ameriky." Předně jsem ji prosil za prominutí, že jsem jí všechno neřekl přímo na rovinu, ale, že jsem myslel, že to tak bude lepší, aby to pro nás oba nebyl tak velký nervový šok. Dále jsem se nažil své dceři vysvětlit tehdejší situaci, když jsme jako rodina žili ve Vídni a já jsem se z cesty na Slovensko, která měla trvat jen pár dní, nikdy nevrátil. Vyprávěl jsem jí celou naši rodinnou historii i své osobní osudy po tom, co jsem byl zatčen. Mohl jsem si vše v klidu v hlavě uspořádat a postupně vypovědět.

Za pár dnů jsem dostal od Gábiny dopis: „Nemohu tomu uvěřit. Je to skutečně pravda, že jsi naživu? Nikdy jsem nečekala, že svého otce uvidím. Absolutně jsem netušila, že když jste nás navštívili, že ty jsi můj otec. To by mě ve snu nenapadlo. Věděla jsem, že už dávno otce nemám, že už nežije, že ho zabili Rusi. Znovu a znovu si pouštím tvoji pásku, abych tomu všemu uvěřila."

Brzy na to letěly do Vídně další dvě magnetofonové pásky, kde jsem znova dopodrobna vyprávěl osudy své i celé naší rodiny. Gábina mně zase podrobně vypsala svoji osobní historii. Nejprve žila u babičky. Když ta zemřela, vzal si ji do opatrování strýc, který měl svých sedm dětí a k nim si přibral ještě další tři a to proto, aby bral od státu podporu a dětské přídavky, ale všechny děti v jeho péči trpěly hladem a velkou nouzí. Když i strýc zemřel, zůstala Gábina u jeho ženy. Když jí bylo 17 let zamilovala se do jednoho chlapce, který ji přivedl do jiného stavu. Odmítl si ji však vzít za manželku a starat se o rodinu. Když se Gábině narodilo děvčátko, nechtěla se už vrátit k tetě a našla útočiště ve státním mateřském domě. Dostala tam svůj vlastní malý byt a potřebnou finanční podporu. Když pak začala chodit do práce, pečovatelská služba mateřského domu se vždy postarala o dítě, než přišla domů. Posléze dostala i větší byt, ale bylo těžké, aby vše zvládala sama. Pozvala k sobě otce své dcery a navrhla mu, že by bylo lepší, kdyby žili společně jako řádná rodina, že by jim bylo lépe, kdyby oba vydělávali. On však byl v té době bez práce a navrhoval, že zůstane s dítětem doma, když ona má dobré zaměstnání. Představoval si to tak, že ho Gábina bude živit. Tak měla mít Gábina na krku navíc ještě povaleče. Nezbývalo, než aby ho nakonec vyhodila z domu a svou dceru Zuzanu vychovávala sama. Teprve po létech se seznámila s mužem jménem Edy a dlouhou dobu se navštěvovali jen jako přátelé. Když si Zuzanka našla muže a narodilo se jim dítě, přenechala jim Gábina svůj byt a nastěhovala se k Edymu a také se vzali.

Po čase jsme opět s mojí ženou Veronikou navštívili Vídeň. Bylo to tentokrát radostné shledání s celou rodinou – dcerou, vnučkou a dokonce i pravnučkou. Pozval jsem Gábinu s jejím manželem na návštěvu k nám do Ameriky. Když už se chystali na cestu, dostal náhle Edy v práci infarkt a musel být odvezen do nemocnice. Zde se zjistila vážná srdeční porucha, ihned byl operován a potom byl uveden na dva týdny do umělého spánku, ovšem po probuzení srdce opět nepracovalo, tak následovala druhá osmihodinová operace, opět dva týdny spánku a pak procitnutí a to už bylo všechno v pořádku a za čas se mohli vydat na cestu do Spojených států.

Tak jsme se na podzim roku 1996 šťastně sešli celá rodina. Gábi se poznala se svým nevlastním bratrem Igorem, synem mého zemřelého bratra Františka a jeho ženy Veroniky, která nyní byla mou manželkou. Seznámila se také s naší dcerou Martou a s jejich rodinami.

Místo epilogu jen krátké ohlednutí. V roce 2004 zemřela po velkém utrpení na rakovinu moje manželka Veronika. Po čase jsem se seznámil s Jaroslavou Vítkovou, která pocházela z Brna, a zde v Americe jí též zemřel její manžel. Dali jsme se dohromady a přestěhovali se do Wisconsinu, kde jsme měli dům v horách uprostřed krásné přírody. Ovšem i Jarka již odešla na věčnost a tak jsem v roce 2011 zůstal opět sám. Již po třetí jsem ovdověl. Ve svém stáří jsem našel oporu u rodiny jednoho sousedního framáře. Zvláště jeho dcera Taine Keller mi ve všech směrech obětavě pomáhá. Děkuji Pánu Bohu i všem blízkým a přátelům, že jsem se dožil těchto požehnaných let...

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dunara

Malý bubeníček

Ježíšek, když na svět přišel
z nebeského ráje,
vzácných dárků přinesli mu
do Betlémské stáje.

Jeden hošík přechudý byl,
neměl, co by dal,
najednou mu blesklo hlavou:
Co kdyby mu ku radosti
na bubínek hrál.

Bum bu rum, bum bu rum!
zahrál s láskou převelikou
ve svém dětském srdíčku.
Ježíšek se usmál sladce:
Ze všech dárků, hošíčku,
láska nejvíc zahřeje mne
a dotkne se hluboce,
kdo své srdce k jeslím složí,
pozná pravé Vánoce.

Z angličtiny přeložil
Karel Chrobák

Čína - civilizace smrti

Každoročně je v „říši nebes" vražděno cca 20 milionů nenarozených dětí Potraty se provádějí dokonce i v 9. měsíci těhotenství. Civilizovaný Západ tuto zločinnou proceduru toleruje a dokonce i finančně podporuje.

Mučednictví těhotných žen

V komunistické Číně není možné založit rodinu bez povolení úřadů. Ty také rozhodují o potomstvu. Od 70. let je závazná „politika jednoho dítěte", a hlavním prostředkem jejího dodržování jsou interrupce.

Všechny ženy v plodném věku jsou pod dozorem Úřadu pro plánování porodnosti, jehož funkcionáři při druhém otěhotnění ženy obtěžují a přikazují potraty. V pokročilém stupni těhotenství se urychluje porod, a dětem se vstřikují do hlavy chemické prostředky, po nichž v těžkých bolestech umírají. Když je tohoto smrtícího jedu nedostatek, topí se novorozené děti v kýblech s vodou.

O tom podávají svědectví ženy, jimž se podařilo z Číny uprchnout, mimo jiné i Xiao Duan, bývalá funkcionářka Úřadu pro plánování porodnosti. Podle ní jsou ženám po porodu prvního dítěte násilím zaváděna nitroděložní tělíska. Když se ženy pokouší bojovat o své právo na mateřství, jsou zavírány do psychiatrických léčeben nebo do táborů nucených prací.

Zneuctění nenarozených

Čínské ženy nejenže jsou barbarským způsobem nuceny k potratům, ale nemají ani právo své nenarozené děti pohřbít. V rozhovoru pro americké National Public Rádio křesťanka Wei Linrong sdělila, jak funkcionáři Úřadu pro plánování rodiny vtrhli k ní do bytu a násilím ji odvlekli do nemocnice. Po provedeném potratu jí řekli, že dítě bylo vyhozeno na smetiště. Časopis „China Daily" sám přiznává, že smetiště jsou zároveň i hřbitovem nenarozených.

Kosmetický přípravek a objekt výzkumů

V Číně existují místa, kde se „zužitkovávají" lidské plody. V některých kruzích čínské elity se podává dokonce i polévka z dětí zabitých potratem jako „pochoutka". Novinář časopisu „Next" pronikl do místa, kde se tato „strava" připravuje. Ve státním Centru pro zdraví žen a dětí se novinářce tohoto časopisu lékaři přiznali, že děti zabité potratem většinou odnášejí domů, aby je uvařili a zkonzumovali.

Tělíčka nenarozených jsou také cenným materiálem v čínském kosmetickém průmyslu. Získává se z nich kolagen, užívaný k výrobě krémů. Tyto produkty se dostaly i na americký trh.

Na nenarozených dětech jsou též prováděny lékařské pokusy. Podle slov jedné čínské odbornice mnoho lékařů vůbec nevidí rozdíl mezi pokusy na myších a na lidských plodech.

Podpora Západu

Abortivní genocida v Číně probíhá mnoho let před očima tzv. civilizovaného světa. Populační fond OSN vydává dokonce každoročně miliony dolarů na financování čínského „Programu omezování porodnosti", jehož hlavními nástroji jsou sterilizace a potraty. Přes všechny informace o těchto zločinech čínského režimu vlády jednotlivých bohatých zemí dávají přednost obchodu s Čínou před lidskými právy. Ukazovat Čínu jako zemi hospodářského zázraku se vyplácí daleko víc než pravda o nesmírném utrpení milionů čínských žen a jejich nenarozených dětí.

Iwona Glód, Źródlo č. 27/966
Překlad podle časopisu Immaculata 3/2012

TYGR

Jednou, už je to dávno, jsem po cirkusovém představení postával u tygří klece, když se vraceli z hospody mladí lidé. Pár chlapců a dívka. Došli ke kleci s tygrem a dívali se na něj. Tygr je pozoroval a pomalu přecházel klecí. Mladíci byli zřejmě všichni do té dívky zamilovaní a ona to věděla… ona to dobře věděla.

Chvíli se dívali na tygra a pak se dohadovali, kdo dívku odveze na motorce. Hrála si s nimi. Flirtovala.

Pak vytáhla kapesníček…

Zadívala se na ně tak, že jsme pochopili, že nejde jen o to, kdo ji poveze nočním lesem domů na motorce, že jde o mnohem víc.

Dívka vhodila kapesníček do klece.

„Kdo mi vytáhne ten kapesník z klece, s tím pojedu," řekla. Ta dívka byla krásná a věděla to, dobře to věděla.

Dva z jejích společníků se dali do smíchu, brali to jako žert. Jen ten třetí hleděl zamyšleně na tygra a pak na dívku. Viděl jsem, že i dívka se na něj napjatě dívá. Bylo mi jasné, že právě s tímhle by nejraději ujížděla nočním lesem, tiskla se k němu… Klec nebyla zamčená, byla jen na závoru. Mladík ji prudce otevřel. A než jsem mu mohl zabránit, skočil dovnitř.

Když mladík skočil do klece, byl tygr naprosto ohromený. Přikrčil se ke skoku a chvíli zaváhal… a tahle chvíle zaváhání byla rozhodující. Mladík popadl kapesník a vyskočil ven. Jen vyskočil, zaslechli jsme zadunění – tygr dopadl celou vahou na mříže…

Mladík i dívka odskočili a pozorovali šelmu, nejspíš si vyčítala okamžik prodlení. Tygr řval a skupinka rychle odcházela od klece. Zřejmě se báli, že řev šelmy vyláká z maringotek cirkusáky. Já se loudal za skupinou. Chtěl jsem vědět, jak noční jízda s krásnou dívkou dopadne.

Mladík jí podal kapesník.

„Tak jedu s tebou," vypískla svůdně a pověsila se mu na krk.

Druzí dva zklamaně přihlíželi. Ale mladík uvolnil dívčí ruce na svém krku. Odstrčil dívku.

„Nejedeš."

Vytřeštila na něj oči.

„Nejedeme?"

„Ne."

„Proč?"

Rozpřáhl se a dal jí facku. A pak odešel do tmy. Dívka stála a držela se za tvář. „Když ti na mě tak málo záleží," zavolal mladík ze tmy, „že bys mě nechala roztrhat, tak si jeď s někým jiným…"

Víte, poznal jsem v životě pár hrdinů. Ne moc, jen pár. Byli to obvykle lidé, o jejichž hrdinství se moc nevědělo, hrdinové bývají nápadně nenápadní. A tohle byl jeden z nich. Zvítězil nad svým strachem z tygra – to bylo těžké, ale ne nejtěžší.

On zvítězil i nad svou touhou, když poznal, že je zlá. Touha nám ničí životy více než divoké šelmy… myslím divokou touhu, nezvladatelnou touhu… A ten mladík nad ní dokázal zvítězit.

Jsou chvíle poznání, a kdo je umí rozeznat, ten si nezkazí život… Pořád vidím v paměti tmu, do níž onen mladík vešel, a tu dívku, která tam stojí a drží v dlani svůj kapesník… A chápe… chápe… snad chápe.

Z knihy Eduarda Martina Andělská škola lásky
vydalo Karmelitánské nakladatelství 2012

Almost Heaven

When you go to Mass, do you feel as though you are almost in heaven? No? Well, to be honest, many times I don't either. But should we?

The Second Vatican Council's important Decree on the Sacred Liturgy, *Sacrosanctum Concilium,* suggests that we should.

In the earthly liturgy, by way of foretaste, we share in that heavenly liturgy which is celebrated in the holy city of Jerusalem toward which we journey as pilgrims, and which Christ is sitting at the right hand of God, a minister of the sanctuary and of the true tabernacle...; we sing a hymn to the Lord's glory with all the warriors of the heavenly army; venerating the memory of the saints, we hope for some part and fellowship with them; we eagerly await the Savior, our Lord Jesus Christ, until He, our life, shall appear and we too will appear with Him in glory... (#8)

This theme is echoed in the *Catechism of the Catholic Church:*

... By the Eucharistic celebration we already unite ourselves with the heavenly liturgy and anticipate eternal life, when God will be all in all. (# 1326)

Having passed from this world to the Father, Christ gives us in the Eucharist the pledge of glory with him. Participation in the Holy Sacrifice identifies us with his Heart, sustains our strength along the pilgrimage of this life, makes us long for eternal life, and unites us even now to the Church in heaven, the Blessed Virgin Mary, and all the saints. (#1419)

Evidence of this purpose for the Eucharist is found in the testimony of Scripture. The multiplication of the loaves and fish and the changing of water into wine, traditionally viewed as harbingers of the Eucharist, represent the bounty of the heavenly banquet. Jesus's decision to institute the Eucharist on the eve of His Passion anticipates the wedding feast of the Lamb in the heavenly Jerusalem. At the Last Supper, the Lord told His disciples that He would not drink of the fruit of the vine again until He drank it in the Kingdom of God. The two disciples on the road to Emmaus, as well as the apostles on other occasions, recognized the risen Lord, and thus their own hope of eternal life, when He broke bread with them.

It is clear, then, that Mass is not only looking back - as the living memorial of Christ's saving death and resurrection, and impinging on the present – constituting the Church as the Body of Christ, but also striving forward - as our pledge of future glory. "When we eat this Bread and drink this Cup, we proclaim your Death, O Lord, until you come again."

So, why is it that we don't usually or even only rarely experience Mass as being almost in heaven? I offer two possible reasons.

First, we may rely too much on the external circumstances surrounding the celebration of Mass. In other words, we may attempt to simulate heaven. Of course, since we are physical beings, we are influenced by our surroundings. The beauty of the church, music, vestments and decorations, along with the flow of the liturgy and the comportment of ministers and people, can make a difference in lifting us toward a higher realm. These factors are, therefore, important. However, they will never equal the importance of our interior disposition. Just ask a soldier who has participated in Mass on or near a battlefield. We need to remember that Christ is the true priest who is leading us from the past through the present to the future. We are joined spiritually to His offering of eternal life.

Second, we may be inclined to isolate Mass from the rest of reality. The Eucharist is intended to draw into its sacredness the whole world beyond and then help us transform that world into the Kingdom of Heaven. When Jesus instituted the Eucharist at the Last Supper, He spoke of giving up His Body and pouring out His Blood "for the forgiveness of sins." Doing the Eucharist "in memory of me" means offering to the Father, not only the perfect sacrifice of Christ, but also ourselves and the world, the good and the bad, and then going forth, renewed by a foretaste of the heavenly banquet, to bring divine life and love to the world. Naturally, we will never achieve heaven on earth. But the world should know, because we have been to Mass, that heaven is touching them.

The next time you are on your way to church, instead of thinking, "I'm going to Mass," try saying to yourself, "I'm going to heaven." After all, you are going to meet the Lord - and taking Him with you.

Bishop R. Daniel Coition
Christ is our Hope November 2013

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení. která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Northern Bohemia

Frýdlant

The small town of Frýdlant lies to the northeast of Liberec. It is a community dominated by its vast, sprawling castle. Frýdlant Castle reputedly inspired Franz Kafka as the setting for his famous novel, The Castle. An earlier Gothic fortress was enlarged by an Italian architect Marco Spazzio di Lancio, commissioned by the von Redern family who owned the castle from 1558. Folloving the Battle of the White Mountain in 1620, this opulent residence became the property of the powerful Albrecht von Wallenstein (Valdštejn), who assumed the title of Duke of Frýdlant. The Swedes who occupied the castle at the end of the Thirty Years' War, strengthened its defense walls and built fortified barbicans.

The castle was opened to the public in 1801. Now it is possible to view its beautiful restored interiors, including the Knight's Hall, Portraits Hall, and Trophies Room. Inside are many valuable pieces of furniture, tapestries, porcelain, ceramics, chandeliers, suits of armor and uniforms. The collection of paintings is outstanding, with works by Karel Škréta, Václav Vavřinec Reiner and others.

The beautiful Church of the Holy Cross (kostel sv. Kříže), built by Italian architects in the mid 16 th century, has a lavishly decorated interior and a monumental mausoleum of the members of the von Redern family.

Hejnice

Hejnice is a small, pleasant village with a spa. Visitors come here mainly to view and worship at the Church of the Visitation of the Blessed Virgin Mary (Navštívení Panny Marie), one of the Czech Republic's major pilgrimage centers. On this site, according to tradition, the Virgin Mary has bestowed miraculous graces and favors since the 13th century. The earlier stone Gothic church was replaced by a magnificent Baroque one in 1729, which is able to accommodate 7,000 worshippers.

The main altarpiece has a 14 th century Gothic Madonna. During the Reformation when the district was ruled by the Protestant Redern family, the church was closed, and the statue transferred to Frýdlant Castle. When the statue survived a fire in the castle in 1615, this incident was taken as a sign that it should be returned to its appropriate place in the Hejnice church and it was done so soon afterwards.

Jablonné v Podještědí

This village, to the southwest of Liberec, is one of the oldest villages in Bohemia. It was foundedd in 1240, but the majestic basilica of St. Lawrence and St. Zdislava (kostel sv. Vavřince a sv. Zdislavy) which dominates Peace Square (náměstí Míru) was built in 1699. This Baroque edifice with its lofty dome and two towers contains a crypt below the high altar, the burial tomb of saint Zdislava. She lived in the 13th century, the wife of the local lord of Lemberk and was cannonized in 1995. The façade of the basilica includes Baroque statues of St. Zdislava and St. Lawrence as well as other saints. About one mile northeast of the village is the Lemberk Castle, St. Zdislava's home, which has interesting displays about her life.

Sychrov palace

This palace stands in the romantic valley of the Mohelka river. An earlier Baroque building, to the southwest of Jablonné, was remodelled in the 19th century in Neo-Classical, and later in Neo-Gothic style. From 1820 to 1945 the palace belonged to the aristocratic French Rohan family, who assembled a large art collection here. Now the Rohan Gallery has a superb collection of French portrait paintings, unrivalled outside France. Antonín Dvořák came several times to Sychrov to rest, between 1877 and 1880. The palace is surrounded by a large English style garden with many exotic trees. During the summer months there are outdoor concerts performed here.

Aero-photo of Sychrov palace with English style garden

Česká Lípa

As we continue our journey in the easterly direction we encounter a village of Česká Lípa, made famous for the patriotic activities of the 19th century revivalists. In the 15th century Česká Lípa was one of the centers of the Hussite movement. Later, in the 19th century, it also gained a reputaion as a dynamic center of the textile industry, producing popular printed fabrics. Today Česká Lípa is an industrial town with some interesting architectural sights.

The main square is lined with attractive houses. All that remains of the former Renaissance castle is the colorfully decorated Red House (Červený dům) of 1583, with a charming loggia running along its first floor. The church of the Holy Cross (kostel sv. Kříže) was founded in 1381, but bears evidence of later remodeling.

The regional museum has a small collection of local historic materials. It is housed in the former Augustinian monastery, founded in 1627 by Albrecht von Wallenstein.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Lemberk Castle near Jablonné

